A. De Vos, 10-31
1036 Hermitage, SE.,
City.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL
Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 22 SEPTEMBER 15, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

The Hope Of the Blossoming Rod

> And Moses laid up the rods before the Lord in the tabernacle of witness. And it came to pass that on the morrow Moses went into the tabernacle of witness; and, behold, the rod of Aaron for the house of Levi was budded and brought forth buds, and bloomed blossoms and yielded almonds. And Moses brought forth all the rods from before the Lord unto all the children of Israel; and they looked and took every man his rod.
>
> Numbers 17:7-9.

A wicked generation sought after a sign!

A sign they desired, as always, to please their carnal lusts, to cater to their sinful intentions, to corroborate their sinful imaginations and claims.

All we are holy! Such had been their proud pretension, following the leadership of Korah and his company. Arrogantly they had risen in rebellion against Moses, the servant of the Lord, and against Aaron, Jehovah's anointed priest. Haughtily they had denied that there could be any distinction between the Lord's anointed and themselves and they accused the Lord's servants of presumption.

And they threatened to force their way into the sanctuary and to appear before the Lord in the tabernacle of witness each one for himself, without priestly mediation!

Were they not all holy? Holy they were in themselves, in their own estimation and the special priesthood of Aaron was an abomination in their sight, an offense to their proud and rebellious heart. Let Moses and Aaron but go out of the way, let them cease from their presumptious attempt to lift themselves up above the congregation of the Lord, let the way into the sanctuary be thrown wide open, open to all and without condition, and they will enter in with incense before the face of the Lord and He will receive them! They would not fear, neither hesitate, seeing all the congregation are holy, every one of them . . . .

To sustain this wicked claim they seek a sign!

And a sign had been given them!

With censers Korah and his company had attempted to bring incense before the face of Jehovah, incense that had not been hallowed by the divinely appointed blood of atonement!

And the Lord had witnessed!

Their claim had been put to nought and the wrath of Jehovah had destroyed these proud rebels, that presumed to appear before Him in the way of their sinful imagination, trampling under foot the righteousness and holiness of the Lord their God. The earth had swallowed them up alive in the sight of all the congregation!

And the sign had been perpetuated.

For, of the brazen censers in which the incense of presumption had been brought before Jehovah's face, plates had been made for a covering of the altar.

A warning not to repeat Korah's attempt and not to be as his company.

A sign to a wicked generation!

And still they seek a sign!

Always they continue; they cannot be satisfied till they have received the sign they seek, but will never find, the sign that will justify their wicked presumption!

The signs of the Lord they do not see, because they do not want them. And they do not want them, because they are never pleasing to their carnal desires and imaginations. Their own sign they seek, and seeking it they will destroy and falsely interpret the signs of the Most High to their own destruction!

And would not that wicked generation find an interpretation for that covering of the altar, terrible memorial though it was, that would deprive it of all its force?

Ye have killed the people of the Lord!

Such was their interpretation of the Lord's sign even on the morrow after they had been witness of it. And such would be the significance attached to that brazen cover in the future by that same wicked generation. The wicked rebels were the people of God! And Moses and Aaron had killed them! Still they would remove the servants of the Lord and force themselves into the sanctuary of God!

Thousands of them are struck down in the wilderness by the wrath of God Whom they are tempting . . . .

Yet, they seek after a sign!

A sign of condemnation!

Such is, to the wicked generation that seeketh after a sign, the sign of the blossoming rod of Aaron!

It is as with the sign of Jonah the prophet; there is nothing but condemnation and wrath in it for an adulterous people, that love the imagination of their own rebellious heart. It is as with the sign of the cross and of the resurrection; how could it be ought but foolishness to the wisdom of the world and a stumbling-block to the wicked sign-seekers? . . . .

The sign of the rods!

And only one, and it the rod of Aaron, that blossoms! All the rest remain dead, bare, fruitless!

Twelve rods are selected, one for each tribe. And the names of the princes of these tribes are engraven on them for identification. Only, the rod of Levi's tribe bears the name of Aaron, for he it was, that had been chosen by the Lord for the priesthood among His people. Before the face of the Lord they are laid, immediately before the ark of the testimony, in the Most Holy Place. And the purpose is, that the Lord may clearly manifest, what priesthood is acceptable in His sight. It must be shown whether all the congregation are holy, in themselves, apart from the priesthood of Aaron, whether or not they can enter into the Holy Place and appear before the face of the Lord independently, without the mediation of the anointed High Priest . . . .

And they wait for the morrow.

On the morrow they gather before the tabernacle of witness, still clamouring for their sign. In their sight Moses enters into the sanctuary and returns with the rods. Eleven rods remained unchanged, dead and fruitless, one rod, that of Aaron, appeared from before the face of the Lord with blossom and fruit. And they looked; and they took every man his rod . . . .

Once more a wicked and adulterous generation stands condemned. And they realize their condemnation. For, they wail and lament, like foolish children that cannot get their way: "we die, we perish, we all perish; whosoever cometh anything near unto the tabernacle of the Lord shall die; shall we be consumed with dying?" The thing had been plainly determined. The question had been whether they could not all be priests, so that they might function without the mediation of Aaron. The answer was: Impossible! . . . .

The natural man is not acceptable as a priest of the living God!

He is cast out!

His offering of incense is an abomination unto the Lord!

Such is the testimony of the eleven rods that did not blossom and bear fruit after they had been laid before the face of the Lord! For, mark that the profound idea of the priesthood is always that of consecration to the living God from the pure and holy motive of the love of God. Even as it is the fundamental notion of the prophetic office to know the living God and to speak of Him and for Him and to His glory; and even as it is basic to the office of kingship to rule over all things in the Name of God and according to His ordinances; so it is the deepest idea of the priesthood to consecrate self and all things to Him in love. The priest must be holy unto the Lord! A priest must not approach the Lord with burning incense in brazen or golden censer, unless that incense is symbol of the incense of his love, rising from the censer of his heart. He must bring forth fruits of righteousness, acceptable to the Most High. And such love, and such consecration, and such fruits of righteousness were not to be found among Israel, were utterly wanting in them, as they were in themselves. They were not by nature holy unto the Lord . . . .

Such was the testimony of the eleven fruitless rods!

They are the perfect picture of the natural man, righteous and holy in his own estimation, attempting to approach the Most High with the incense of his own good works, without Aaron, without the High Priest, without Christ Jesus, without the blood of the cross! . .

Those rods were live branches once, capable of bearing fruit; so were we, so was the natural man.

Those rods are dead now, incapable of producing blossom and fruit; so is the natural man, incapable of doing any good. The sole difference is, that the dead rod produces nothing, the dead sinner produces stinking fruits of unrighteousness and is proud of them, even appearing with them, in the foolish imagination of his heart, before the face of God, in the tabernacle of witness.

And they looked! And took every man his rod! . . . .

Unmistakable testimony of God!

Witness from heaven, that they were dead in sin and misery, unworthy to appear before the face of the Holy One, incapable of producing fruits of righteousness . . . .

Cast out!
Condemning testimony!

Blessed hope of the blossoming rod!

Not, indeed, for the adulterous generation, that seeketh after a sign, but for them, that, knowing their own sin and miserable state, approach the living God through His anointed Priest.

The word of the cross is foolishness to them that perish, a stumbling-block to them that require a sign, but it is the power of God to them that are saved!

Aaron's rod blossomed!

Not, indeed, of itself. There was no difference between it and all the others, as they were laid before the face of the Lord in the sanctuary. It as well as they was dead, incapable of yielding blossom and fruit. Every attempt to explain the budding and blossoming of Aaron's rod from natural causes, as for instance, that it was a live almond branch that actually budded over night, must be rejected as foolish. The rod was dead in itself and pointed to the fact, that even Aaron of himself and by nature could not bring forth fruits of righteousness, be consecrated to the Most High in holy love, and serve as God's priest in the holy place. Not all the congregation were holy unto the Lord in themselves, as the rebels had claimed presumptuously, but all were alike unholy, totally depraved and incapable of doing anything pleasing to the Lord.

But Jehovah performed a wonder!

A wonder of His grace.

And He accomplished it in the rod of Aaron! He it is that quickened the rod, though it was severed from the tree and from the soil and makes it alive. He caused it to bud and to blossom and to bring forth fruit. Even as He it is and He alone, by the marvel of His grace, that quickeneth the dead and calls all things that are not as if they were. He raises the sinner, that is dead through trespasses and sins, priest of the devil and slave of unrighteousness; He calls him out of darkness into His marvelous light; He cleanses the heart, He illuminates the mind, He changes the will; He delivers from the power of sin and makes of sinners, dead through sin, living priests of God, worthy and capable of dwelling in His sanctuary, bringing forth living fruits of righteousness. Man, by nature dead in sin, condemned if he appears before the face of God with the pretension that he is holy, cast out of God's holy place as unworthy and unfit, can be restored to the priesthood only through the marvelous grace of the Almighty!

And this wonder of grace is accomplished only through Aaron!

For, his was the divinely appointed priesthood of atonement!

Why otherwise should it be his rod that blossomed? Surely, not because Aaron was somehow more worthy than the others. All were alike unholy, alike unworthy and incapable to serve in the sanctuary; alike unworthy, too, to receive that grace whereby alone they could be made priests of the living God.

But Aaron was God's chosen High Priest.

And his was the priesthood of atonement. He was anointed to minister unto God, for himself and for the people, in the sanctuary, always entering with the blood of the appointed sacrifice. No incense could he carry into the holy place, unless it was kindled by fire from the altar and hallowed by the blood of atonement!

Shadow of Him that was an High Priest forever!

Who would enter into the Holy Place, not made with hands, and not with the blood of bulls and goats, but with His own precious blood, in order that by His perfect sacrifice He might forever perfect them that through Him go to God!

Who, by His own blood, merited the right for all His brethren to be delivered from the power of sin and death!

And to be clothed with that righteousness, whereby they may appear before the face of the Holy One.

That they may be blossoming rods.

Yielding fruit unto righteousness.

Blessed hope of Aaron's rod!

Hope in the blossoming rod!

Not in the eleven that failed to blossom!

It was in them the wicked and adulterous generation, that sought after a sign, had founded their hope. We all are holy! That proud boast they wanted to see verified in the sign of the rods.

And that hope was blasted!

They lament and they wail, that they shall perish, that they shall all die if they come near unto the sanctuary of God, that they shall be consumed by dying and perish to the last man. But no cry of repentance is heard in their lamentation. It is the terror of wickedness, not the sorrow after God, that filled their hearts. Still the wicked and adulterous generation seeketh after a sign, for they are sorry, not that they have presumptuously claimed a priesthood that could not be theirs, but that their sign failed! . . . .

Still they look at the rods that failed and must ever fail to blossom!

But hope there is if, acknowledging that we are unworthy and incapable of being priests of God, we turn to the rod that blossoms, by the power of the grace of Jehovah, through the blood of Aaron's priesthood.

The living Christ! Priest forever!

And by Him we enter!

Wonder of grace!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

XII. Heyns' Beroep op de Schrift

(Vervolg)

Ofschoon alles hem schier had moeten toonen, dat een beroep op Spreuken 9:1-6 voor hem op teleurstelling moest uitloopen, toch keert Heyns zich ook tot deze Schriftuurplaats om steun te vinden voor zijne stelling, dat God wil, dat alle menschen zalig worden en dat het Evangelie een welgemeend aanbod van zaligheid is aan alle menschen van Godswege.

Wat hem hiervan had moeten terughouden is allereerst wel het karakter en den inhoud van het boek der Spreuken in het algemeen. Want immers dit is door en door geestelijk-ethisch. Het handelt al maar door over geestelijk-ethische waarden. Het spreekt over wijsheid en verstand, over kennis en wetenschap, over rechtvaardigheid en reinheid, over waarheid en recht, over weldadigheid en barmhartigheid, over nederigheid en kloekzinnigheid, over vlijt en vaardigheid, over tucht en matigheid; en het doet deze alle opkomen uit het diepe beginsel van de vreeze des Heeren. Het is maar geen uitwendig leven naar de wet, dat de Spreukendichter op 't oog heeft; geen humanistische wereldwijsheid wordt in zijn boek verkondigd; maar het absolute standpunt wordt in heel het boek ingenomen, dat er geen kennis en wetenschap, geen wijsheid en verstand, geen rechtvaardigheid en reinheid, etc., is buiten de vreeze des Heeren. Vandaar dan ook, dat heel het boek der Spreuken zoo streng antithetisch is. Tegenover wijsheid, etc., staan dwaasheid, ontucht, verstandeloosheid, vuilheid, leugenachtigheid, ongerechtigheid, trouweloosheid, vraatzuchtigheid, onrecht en verdrukking, wreedheid, die zelfs in hare barmhartigheid nog wreed blijft; en deze alle wortelen in het beginsel der goddeloosheid; ze zijn daar, waar de vreeze des Heeren wordt gemist. Reeds dit geestelijk-ethisch karakter van het boek der Spreuken had den professor er van moeten terughouden om troost te zoeken bij dit gedeelte der Schrift. Want al wat te doen heeft met geestelijk-ethische waarden, loopt langs een zeer strenge lijn, laat niet met zich paaien, laat zich niet verdraaien, laat zich ook niet veralgemeeniseeren. Ge kunt nu eenmaal de goederen der wijsheid en der gerechtigheid niet uitventen op den weg der dwaasheid en der goddeloosheid. Ge kunt het heil, dat alleen in den weg van de vreeze des Heeren wordt gekend en gesmaakt, niet zoetkens aanbieden aan een ieder. In de sfeer van het geestelijk-ethische is alles onverbiddelijk. Ge kunt hier roepen. Ge kunt den goddelooze het wee verkondigen, indien hij den weg der goddeloosheid niet verlaat. Ge kunt heil en zaligheid beloven aan allen, die den weg der slechtigheid verlaten en zich bekeeren tot den Heere. Maar de dingen laten zich hier niet verdraaien. En de diepe oorzaak hiervan ligt ook al weer daarin, dat God GOD is. Daar komt het altijd weer op neer. Heyns heeft een verkeerd Godsbegrip. Hij heeft een God, Die ook den goddelooze *als zoodanig* liefheeft, met medelijden over hem vervuld is, in ontferming zijn heil zoekt ook in den weg der goddeloosheid. En die God is geen God. Als Heyns wil verstaan, dat dit nooit kan, dat God ook voor het allerkleinst denkbare oogenblik den zondaar *qua talis* niet kan liefhebben, komt hij vanzelf uit bij dien God, Die in souvereine liefde Zijn volk van voor de grondlegging der wereld zoo heeft gekend en gewild, dat Hij geen overtreding in hen ziet. Dan komt hij altijd weer uit bij de verkiezing. Dan moet hij altijd bekennen, dat God het volk liefheeft, dat Hij in Christus eeuwiglijk ziet. En dat is de God der Schrift!

In de tweede plaats had ook het verband, dat op Spr. 9:1-6 volgt, Heyns er van moeten terughouden om zich op deze plaats te beroepen voor de voorstelling van een algemeen, welgemeend aanbod van genade en zaligheid. Ik kan mij bijna niet voorstellen, dat Heyns dat verband niet gelezen heeft. Indien men de verzen 1-6 leest, kan men dan zoo maar ophouden te lezen? En indien Heyns de volgende verzen wel heeft gelezen, dan begrijp ik niet, hoe hij toch bleef bij zijn voornemen om ons de eerste zes verzen van het hoofdstuk voor te houden en zich daarop te beroepen voor de leer van het algemeen aanbod. Want immers in de verzen, die volgen, wordt zoo duidelijk als het maar kan geleerd, dat de Wijsheid zich niet eens tot allen wendt en hare paarlen niet voor de zwijnen bedoelt te werpen, noch ook wil, dat Hare dienstmaagden dit zullen doen. Laat ons de verzen in hun verband even lezen: "De opperste Wijsheid heeft haar huis gebouwd. Zij heeft hare zeven pilaren gehouwen. Zij heeft haar slachtvee geslacht; zij heeft haren wijn gemengd; ook heeft zij hare tafel toegericht. Zij heeft hare dienstmaagden uitgezonden; zij noodigt op de tinnen van de hoogten der stad: Wie is slecht? hij keere zich herwaarts! tot den verstandelooze zegt zij: komt, eet van mijn brood en drinkt van den wijn, dien ik gemengd heb. Verlaat de slechtigheden en leeft; en treedt in den weg des verstands." Tot zoover loopt het gedeelte, waarop Heyns zich beroept. Maar de opperste Wijsheid gaat voort en zegt: "Wie den spotter tuchtigt behaalt zich schande; en die den goddelooze bestraft, zijne schandvlek. Bestraf den spotter niet, opdat hij u niet hate; bestraf den wijze en hij zal u liefhebben. Leer den wijze; zoo zal hij nog wijzer worden; onderwijs den rechtvaardige, zoo zal hij in leer toenemen." Als Heyns

zich nu de moeite wil getroosten, om met mij ook op deze laatste woorden te letten en de voorafgaande in hun verband te lezen, dan zal hij ook met mij tot de volgende verklaring moeten komen. De Wijsheid keert zich niet tot de spotters en tot de goddeloozen. De spotter en de goddelooze zijn dezelfde. Een goddelooze is in den grond der zaak altijd een spotter. Hij spot met de wijsheid en veracht de tucht. Daarom behaalt hij zich schande, die den goddelooze bestraft en tuchtigt. Tot hem keert de Wijsheid zich dus niet. Het zou paarlen voor de zwijnen werpen zijn. Hij wendt zich tot den wijze en hij onderwijst den rechtvaardige. Ook de rechtvaardige en de wijze zijn dezelfde. De rechtvaardige is de wijze en hij alleen. Want wijsheid is in het boek der Spreuken geen intellectueel, maar een door en door geestelijk-ethisch begrip. Die wijze zal door de onderwijzing nog wijzer worden en de rechtvaardige zal in leer toenemen. Dit zal Heyns mij toestemmen. Maar dan zal hem ook meer duidelijk worden. Als de Wijsheid zoo nadrukkelijk weigert om den spotter en den goddelooze te onderwijzen en hare paarlen voor de zwijnen te werpen, dan zal het ook wel duidelijk zijn, dat ze dit ook in vs. 4 niet doet: "Wie is slecht? hij keere zich herwaarts! Tot den verstandelooze zegt zij: komt, eet van mijn brood en drinkt van den wijn, dien ik gemengd heb." Het is immers al te dwaas om te veronderstellen, dat de opperste Wijsheid in vs. 4 lijnrecht ingaat tegen haar eigen vermaning in vs. 8. Er is dan ook maar een conclusie mogelijk: de *slechten* en *verstandeloozen* van vs. 4 zijn *niet* de *spotters* en *goddeloozen* van vs. 7 en 8, maar de *wijzen* en *rechtvaardigen* van vs. 9. En zeg nu niet, dat dit niet kan, omdat een wijze toch niet verstandeloos kan zijn en een rechtvaardige niet slecht, want daarmede zoudt ge u slechts den pas afsnijden om de Schrift hier te verstaan. *Slecht* heeft hier immers niet de beteekenis van verkeerd of goddeloos, maar van *eenvoudig* en ziet op hen, die in de kennis der wijsheid nog niet ver gevorderd zijn, die daarom in de wereld gemakkelijk bloot staan aan de begeerlijkheden der verleiding. Dit is de beteekenis van het oorspronkelijke woord. Zoo is het ook vertaald in het Engelsch: "whoso is simple." Zoo is het de beteekenis van hetzelfde woord in Ps. 19:8: den slechten wijsheid gevende. En zoo kent ieder, die eenigszins bekend is met de Nederlandsche taal onder ons, het woord "slecht." Maar zoo is er niets ongerijmds in om te spreken van een "slechten rechtvaardige." Het is eenvoudig een rechtvaardige, die nog onbedreven is in den weg der gerechtigheid in het midden van een wereld, die in het booze ligt. Onderwijs hem slechts en hij zal in leer toenemen. En niet anders is het met de verbinding van *verstandelooze* en *wijze*. In het oorspronkelijke hebt ge voor het woord, dat in onzen Hollandschen Bijbel voor *verstandelooze* werd vertaald een verbinding van twee woorden, letterlijk beteekenend: "gebrek hebbend aan hart." En waar het hart de zetel der kennis is, daar beteekent de term: "iemand, die gebrek heeft aan kennis." En als ge nu voor de aandacht houdt, dat "de wijze" in het boek der Spreuken een ethisch begrip is, aanduidt iemand, die de vreeze des Heeren in zijn hart heeft en daarom in den weg der waarachtige wijsheid en gerechtigheid wil wandelen, dan is er immers niets ongerijmds in de verbinding van "verstandelooze" en "wijze." Ge hebt dan eenvoudig de gedachte, dat er een wijze is, wien het ontbreekt aan kennis en die dus onderwezen moet worden door de opperste Wijsheid. Ik ben verzekerd, dat, indien Heyns de tekst nauwkeurig onderzoekt, hij mij zal toestemmen, dat dit wel waarlijk de beteekenis is der woorden, en dat de opperste Wijsheid hier dus wijzen en rechtvaardigen noodigt en roept, die gebrek aan kennis en ervaring hebben en zich dus door Haar zullen laten onderwijzen. En daarmede valt heel het bewijs van Heyns, voorzoover hij dat uit dezen tekst haalt, tegen den grond.

En eindelijk hebt ge immers in de eerste zes verzen van Spreuken 9 geen algemeen aanbod van zaligheid, ook al leest ge de verzen 4-6 zoo, dat ze alle menschen insluiten. Dan hebt ge nog niets anders dan eene *roeping*, met eene *belofte* voor degenen, *die de roeping gehoor geven*. "Hij keere zich herwaarts! Komt! Verlaat de slechtigheden!" Dat is de roeping. En de belofte is: "Eet, drinkt, leef!" De toegerichte tafel der opperste Wijsheid is toch alleen voor degenen, die den weg der slechtigheden verlaten, die in den weg des verstands treden, die komen op de roeping der Wijsheid. En dat doen de goddeloozen en spotters immers niet. Wie den goddelooze tuchtigt behaalt zich slechts schande en wie den spotter bestraft, wordt door hem gehaat. De wijze en rechtvaardige hoort en komt op de roeping der opperste Wijsheid. Voor hem is de toegerichte tafel. Daar is nu eenmaal geen ontkomen aan. Ge kunt deze dingen niet algemeen maken.

In dit verband mogen we ook wijzen op de gelijkenis van den koning, die zijn zoon een bruiloft bereid had. Heyns beroept zich ook op deze gelijkenis ter verdediging van zijn "algemeen aanbod." En dit wordt meermalen gedaan, ook door anderen. Nu moet men het verschil tusschen ons en hen, die een welgemeend aanbod in dit Schriftgedeelte willen zien, goed vatten. Dat verschil ligt niet hierin, dat Heyns en anderen verklaren, dat volgens deze gelijkenis velen geroepen worden, die toch niet ingaan in de bruiloft, terwijl wij dit ontkennen. Dit is goed duidelijk en dat niet alleen uit deze gelijkenis, maar ook uit vele andere plaatsen der Heilige Schrift, zoowel als uit de werkelijkheid. Niet allen, die onder het Evangelie leven, worden behouden. Ook ligt het verschil niet hierin, dat zij handhaven, dat deze roeping, ook voor degenen, die niet ingingen in de bruiloftszaal, ernstig en welgemeend was, terwijl wij dit zouden ontkennen. Ook dit is ons volkomen duidelijk en wij denken er niet aan dit te ontkennen. Ten derde ligt het verschil ook niet hierin, dat zij hier de verantwoordelijkheid der geroepenen zouden handhaven en nadruk leggen op hunne schuld, als ze weigeren te komen; terwijl wij dit zouden ontkennen.

Maar wel ligt dit verschil hierin, dat Heyns de stem, die tot de genooden uitging, wil beschouwen als een *aanbod,* wij willen daarin zien een zeer ernstige *roeping.* Heyns stelt het voor, alsof het in de gelijkenis er eigenlijk omgaat om de genooden nu eens lekker te doen eten en drinken. Hun wordt een heerlijk maal eten aangeboden. Het middagmaal is bereid; de ossen en gemeste beesten zijn geslacht; laat de menschen nu komen en eten! Doch die menschen hadden geen honger. Ze hadden thuis misschien ook genoeg te eten en te drinken. Ze hadden het ook druk op hunne akkers en met hun koopmanschap. Ze namen dus het aanbod om bij den koning te eten eenvoudig niet aan. Zoo is de voorstelling van Heyns. Het gaat om dat eten! En het wordt hun allen welgemeend aangeboden, om zich nu eens heerlijk te vergasten! Doch, om nu maar eerst bij de gelijkenis te blijven, als het nu daarom eigenlijk ging, was het dan zulk een groote zonde van die menschen om niet te komen? Men zou dan zeggen: het aanbod is goed genoeg bedoeld en die menschen waren door den koning wel grootelijks vereerd; maar het recht bleef toch aan die menschen om niet te komen. En als ze dan geen honger hadden en door een lekker maal eten ten eenenmale niet worden aangetrokken, wie zou hun dat nu toch kwalijk kunnen nemen? Een aanbod is toch een aanbod! En als iemand mijn aanbod niet aanneemt, dan wordt ik toch niet boos op hem. Of, om bij de gelijkenis te blijven, als iemand het aanbod van een koning niet aanneemt, dan slaat de koning hem daarom toch niet dood! En toch is dit het oogpunt, waaruit Heyns deze gelijkenis beschouwt. Lees slechts:

"Wat is de noodiging tot het Groot Avondmaal (Luk. 14:16-24), of tot de Koninklijke Bruiloft (Matth. 22:2-10), met de woorden: 'Komt, want alle dingen zijn nu gereed,' anders dan een aanbieding van al de gerechten die de gastheer had bereid aan de genooden, waardoor hun een recht gegeven werd op de ossen en de gemeste beesten die hij geslacht had, om daarvan te nemen en te eten tot verzadiging toe? En dat een algemeene en voor allen welmeenende aanbieding. Een algemeene aanbieding, want de dienstknechten moesten de noodiging brengen aan allen die zij op de uitgangen der wegen zouden vinden, en volgens dien last noodigden zij en brachten zij in beide kwaden en goeden. En voor allen een welmeenende aanbieding, want de gastheer gaf zijn dienstknechten last degenen die zij vinden zouden te dwingen om in te komen, opdat zijn huis vol zou worden."

Welnu, ons verschil ligt juist op dit punt. Om eerst nog bij de gelijkenis te blijven, het ging niet om een lekker maal eten, maar om de eere des konings, die zijnen zoon een bruiloft had bereid. En wel konden die genooden er op rekenen, dat ze bij den koning goed onthaald werden, maar hun werd geen aanbod van een lekker maal eten gedaan, doch ze werden door den koning *geroepen* ter bruiloft. Het gaat dus in de gelijkenis juist in het geheel niet over de vraag, welke menschen recht hadden op gemeste beesten. Integendeel, het gaat over eene *verplichting* dergenen, die geroepen waren tot de bruiloft. Die dure verplichting was om te komen. Toen de koning riep, hadden zij *geen recht* meer om weg te blijven. Dat de koning hen ook heerlijk zou onthalen, maakte het wel des te erger, benam hun wel des te meer alle verontschuldiging, maar het is de roeping van den koning, die hier beslist. Niet te komen was maar geen vriendelijk bedanken voor eene invitatie, of het met oprechten dank afslaan van een aanbod. Het was in de eerste plaats ongehoorzaamheid aan des konings roepstem; en in de tweede plaats een vertrappen van des konings eer, eene weigering om hem en zijnen zoon te erkennen.

Dat Heyns het oogpunt van de gelijkenis niet heeft gevat; dat het niet is een aanbod van gemeste beesten, maar eene ernstige roeping, die de geroepenen verplicht waren op te volgen, blijkt uit alles. In de eerste plaats uit de nadruk op het woord *roepen* in heel de gelijkenis. Zelfs het woord, dat wij door "genooden" vertalen, beteekent in de grondtaal nog "geroepenen." In de tweede plaats blijkt dit wel uit de houding der geroepenen. Zij bedanken niet vriendelijk voor de invitatie, maar ze wilden niet komen, ze achtten de roeping des konings niet, ze bleven hun eigen gang gaan, ze deden de roepende dienstknechten des konings zelfs smaadheid aan en doodden hen. Het is wel duidelijk, dat het om heel iets anders gaat dan om een lekker maal eten. Het gaat om den koning en zijnen zoon. En dit blijkt eindelijk ook uit de houding des konings tegenover deze weigerende onderdanen. Hij werd zeer toornig. Hij zond zijne krijgsknechten om hen te vernielen en hun stad in brand te steken. Zoo is de voorstelling der gelijkenis.

En zoo was het in de werkelijkheid en dat met veel meer ernst dan het ooit kon zijn met een aardsch koning en zijne onderdanen. Want immers die koning is God. Die zoon is Christus Jezus. Die bruiloft is het Koninkrijk der hemelen. En de roeping om in te gaan in die bruiloft is niet maar een *aanbod* van zaligheid, maar een zeer ernstige *roeping* Gods, om te verlaten alle wegen van zonde, ongerechtigheid en eigengerechtigheid, en in te gaan in de gemeenschap van alle geestelijk-zedelijke heilsgoederen door God in Christus bereid. In dat koninkrijk gaat het om God in Christus. En wel zal hij, die ingaat in de bruiloft des Zoons de zaligheid beërven, want alleen in dat koninkrijk is zaligheid, vrede en geluk en eeuwig leven. Doch dit komt juist daardoor, dat *God alleen goed is.* Wie Hem verlaat heeft smart op smart te vreezen. Wie zich tot Hem wendt, vindt in Hem de hoogste zaligheid. Als die God dus tot de bruiloft van Zijn Zoon roept, dan is dat geen aanbod, dat men kan aannemen of afslaan, maar een diep ernstige roeping, waardoor God Zich keert tot het diepst van 's menschen redelijk-zedelijk bestaan; eene roeping, de weigering waarvan diep zondig is. En zoo was het immers ook in de werke-

lijkheid. Want deze genooden of geroepenen zijn de goddelooze Joden uit de oude bedeeling. Ze zijn geroepen, keer op keer geroepen, door de hun toegezonden dienstknechten, de profeten. Doch ze hooren niet. Ze zijn kinderen der goddeloosheid. Ze dooden de profeten. Ze rebelleeren tegen den Allerhoogste. Ze willen Zijn verbond niet. Ze verkiezen hun eigen wegen. En als alle dingen gereed zijn en de gemeste beesten zijn geslacht, gaan zij niet in. Hun stad wordt in brand gestoken en zij worden vernield.

Als Heyns dit inziet, zal hij ook wel toestemmen, dat er in de gelijkenis van het Groote Avondmaal of van den koning, die zijnen zoon een bruiloft had bereid, geen troost ligt voor de leer van een aanbod. Wij hebben het onzerzijds niet tegen de uitwendige roeping, die ook tot anderen komt dan de uitverkorenen, maar wel tegen de voorstelling alsof het heil in Christus en de genade Gods voorwerp zijn van een aanbod, dat van Godswege tot alle menschen welgemeend komt. Want dit laatste is Remonstrantisme van het zuiverste water.

Hiermede acht ik de voornaamste Schriftuurplaatsen, waarop Heyns zich beroept voldoende besproken. Het is waarlijk niet noodig in den breede in te gaan op alles wat door Heyns naar voren gebracht wordt als bewijs voor zijne voorstelling. Zoo ziet Heyns een algemeen aanbod in Joh. 7:37: "En op den laatsten dag, zijnde de groote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Zoo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." Het is zoo weinig noodig om aan te toonen, dat hier nu toch waarlijk geen algemeen aanbod van genade en zaligheid in ligt, dat het veeleer verwondering mag baren, dat Heyns het er in ziet. Wat ge hier hebt is eene roeping van dorstigen, niet van alle menschen. Zelfs veronderstelt de vorm van den tekst reeds, dat alle menschen niet dorsten: *zoo iemand* dorst. Nog veel minder is het in te zien, hoe Heyns een algemeen aanbod kan lezen in Ef. 2:17: "En komende heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd, u die verre waart en dien, die nabij waren." Ik versta wel, dat Heyns hier voor "verkondigen" aanbieden wil lezen, doch in strijd met den tekst en zeer ten nadeele van de beteekenis der woorden. Zelfs wordt heel de beteekenis er door verkracht. Als God vrede laat verkondigen, dan beteekent dit, dat Hij vrede heeft gemaakt. De vrede is een voldongen feit in het bloed des kruises. Dat die vrede tot stand zal komen hangt niet aan den mensch. Als God echter vrede aanbiedt, dan komt de vrede eerst tot stand, als het aanbod wordt aangenomen. Dan hangt de realiseering van dien vrede in laatster instantie aan den mensch. Bovendien spreekt de tekst hier immers ook niet tot en van alle menschen, maar van "die, die nabij waren" en tot "u, die verre waart," dus van en tot de Kerk uit Jood en Heiden. En zoo is het ook met Openb. 22:17: "En die dorst heeft kome; en die wil, neme het water des levens om niet." Zelfs een kind op de catechisatie zou elken Remonstrant, die met dezen tekst zou komen aandragen (en het is altijd de Remonstrant, die met zulke teksten komt) antwoorden, dat niet alle menschen dorsten naar het water des levens, en dat ook de wil om te komen en dat water te nemen, reeds vrucht is van Goddelijke genade!

We zullen dus de bespreking van het Schriftbewijs, dat Heyns meent te hebben, hier staken. We meenen genoeg te hebben besproken om aan te toonen, dat niet wij afwijken van de Heilige Schrift, maar dat het juist Heyns is, die op allerlei wijze de Schrift geweld moet aandoen, om er toch een algemeen aanbod van genade en zaligheid in te lezen. Mocht hij zich slechts laten overtuigen en zijn dwaling op dit punt herroepen!

H. H.

MY EVER PRESENT FRIEND

My hand is in the hand of Him
Who guides me day by day,
Whose constant care is keeping me,
Who will not let me stray.
His glories o'er my pathway shine,
As on thro' life I go,
And patiently He leads me where
The cooling waters flow.

He knows the weight of ev'ry cross
And trial I must bear;
I am His child, and am content
To trust a Father's care;
His promise is: He never will
Forsake me to my foes;
He wills and guides the storm, and speaks
In ev'ry wind that blows.

Why He should love and care for me
I cannot understand,
But I am fully satisfied
To follow His command,
To do the work His wisdom has
Prepared for me to do,
To love Him, and at all times to
Be loyal, brave and true.

NOTICE

On Thursday evening, October 5, at 7:45 o'clock, Rev. H. Hoeksema will give a lecture, under auspices of the Ladies' Aid Society, in the Fuller Ave. Church.

Subject: "The Love of God."

Instrumental music will be rendered.

The Committee.

Our Church Order

EMERITI-MINISTERS

Article 13

Ministers, who by reason of age, sickness or otherwise, are rendered incapable of performing the duties of their office, shall nevertheless retain the honor and title of a minister and the church which they have served shall provide honorably for them in their need (likewise for the orphans and widows of ministers).

The article has to do with persons known today as "Emeritus-ministers." The word *emeritus* is derived from the Latin verb *emereri* meaning, to serve out one's term and thus merit and obtain an honorable discharge from service. The Romans used the word as the signification of soldiers and public officials honorably discharged. In the beginning of the 17th century in the Netherlands, the word came into use as the designation of ministers who by reason of age or sicknes were set free from the duties belonging to their office but retained the honor and title of ministers. The word does not appear in the above article.

The emeritus-minister retains the honor of minister, that is, the right accruing from the office to minister the word and the sacraments. He is no deposed minister, no dismissed minister and no minister who abandons his office and enters upon a secular vocation. The latter is an ex-minister. So he deposed from office; but the emeritus-minister (retired by reason of age) lives out his career as the retired pastor of the flock from which he received his emeritation. Thus the tie binding him to this flock remains intact.

The article has reference to ministers set free not from a part of but from all their pastoral duties. A partial exemption could not have occasioned this ruling; for one partially exempted attends to as many duties as his strength will allow. He thus remains in office and as a result retains the honor and title of a Minister as these cannot be separated from the office. But how to judge about him set free from all duties? Our fathers took the stand that complete exemption is no deposition, that thus a minister so exempted remains in office, retains the rights accruing from the office and must be provided for by the church as long as he lives, that the allotted provision is no alms but a stipend which the church is in duty bound to pay. Such has always been the Reformed position.

There are rightly considered four propositions with which we here have to do. They are:

(a) The Emeritus-minister remains in office and thus retains the honor and title of a minister.

(b) The Emeritus-minister must be provided for.

(c) The Emeritus-minister is no object of charity; the provision he receives is no alms but salary.

(d) The Emeritus-minister must be provided for not by the denomination of churches but by the local brotherhood whose retired pastor he remains.

It will be made plain that the proposition under *c* follows from that under *a* so that to deny either is to deny both. That the proposition under *d* is contained in the article under consideration is evident. The stipulation is that the "church which they served shall provide for them in their need." What is meant is not the denomination of churches but the local brotherhood. This no student of our Church Order has ever denied.

As to proposition under *a*, it is thoroughly scriptural. Consider that the Levites were eligible for service at the age of twenty-five and were retired from active duties at the age of fifty and ever after simply assisted in guarding the sacred things. The notice reads: "And the Lord spake unto Moses, saying, This is it that belongeth unto the Levites: from twenty and five years old and upward they shall go in to war the warfare of the service of the tabernacle of the congregation: and from the age of fifty years they shall return from the warfare of the service, and shall serve no more: but shall minister with their brethren in the tabernacle of the congregation, to keep the charge and shall do no service," Lev. 8:23-26. Now the word *Levite* was not merely a tribal name but also the name of an office, but of an office subordinate to or, better said, included in, the office of priest. Before the Levite might enter upon the duties in the sanctuary, he had to be initiated into these duties. The priest sprinkled him with water as a symbol of his cleansing from sin and then caused him to be shaved from head to foot and his garments and person thoroughly washed. The people then laid their hands upon his head in token that he was an offering to Jehovah in behalf of the nation. Two bullocks were then provided with the proper meal-offerings. Upon the head of each, the Levite then laid his hands; and then one of the animals was sacrificed as a sin-offering and the other as a burnt-offering for their ceremonial cleansing and consecration. Then the Levite entered upon his duties in the sanctuary, Num. 8:5-22. He took charge of the sanctuary and its furniture, doing all the menial work required to keep these in proper order. He guarded the sanctuary and the sacred things, that no foreigners or persons ceremonially unclean might approach and desecrate them. He himself, however, was not allowed to touch the sacred vessels or the altar. He should be the servant of the priests, assisting them in the performance of their duties in connection with the service of the sanctuary. He was also the burden-bearer, carrying the utensils and objects used in service, even as in the wilderness he bore the furniture and different parts of the tabernacle, Num. 3:5-9; 29-32; Num. 18:1-6; 1:50, 53; 18:2; 8:15, 24, 25; 1:47-51; 3:25-47; 4:4, 5, 15, 24-25.

The question is whether the retirement of the Levite was at once a deposition from office. The proof that it was not is that after his retirement from active

duties at the age of fifty he continued to assist in the guarding of sacred things, and thus retained the honor and title of their office.

As to the seed of Aaron, only they of this seed, who were physically perfect, might be admitted to the full rights and duties of the active priesthood (Lev. 21:16-24); but that the others, disqualified for service by some physical defect or disease, were nevertheless priests is evident from this that they ate the food of their God, both of the most holy and of the holy, food that only the priests might eat. "Only he (the disqualified priest) shall not go in unto the vail, nor come nigh unto the altar". Now it is true that the Levites and Priests were shadows and that the laws setting forth their status in the commonwealth of Israel are no longer in force at least as to the exact form in which they were promulgated. Yet through these laws circulate certain imperishable principles which the New Testament church must take cognizance of and by which it must allow itself to be governed. One of these principles is that those in duty bound to give their entire active life to the service may not be divested of their office when overtaken by the infirmaties of age. There is not the slightest evidence in the New Testament Scriptures of a pastor and teacher having been deposed from office by reason of sickness or age.

Consider that we have to do here with but two possibilities: either the minister incapacitated by sickness or age must be allowed to retain the honor of his office or he must be deposed. If the one possibility be rejected the other must be accepted. The possibility to be rejected is deposition. Such is the will of God as it comes to us through Scripture. Such has always been the conviction of the Christian Church and in particular of the Reformed Churches.

Certain questions arise here: How should the emeritus-minister spend the days of the season of his retirement? May he be allowed to break away from the church that granted him his emeritation to join himself to another brotherhood? Let us take up the question last put, first. It seems to be customary for the emeritus-minister to move away from he flock last served and to become a member of another church, which church may even admit him to the office of Elder or that of Deacon. And this is considered right and proper. To quote Joh. Jansen: "Hij blijft dus, ook al verhuist hij naar een andere plaats en wordt hij lid van een andere kerk, emeritus-dienaar van de kerk en, om zoo te zeggen, emeritus-lid van den kerkeraad, die hem emeriteerde, zoodat hij uit discretie voor zijn kerkeraad, en zijn opvolger, zich in den regel van het bijwonen der vergaderingen onthoudt, tenzij dan op verzoek om mede tegenwoordig te zijn." The late Dr. H. Bouwman expresses himself thus: "Indien hij lid eener andere kerk wordt, kan hij van dit recht geen gebruik maken en is daar gewoon lid der gemeente. Indien deze kerk hem benoemt tot ouderling, mag hij zonder toestemming van den kerkeraad der kerk, waarbij hij emeritus is, die benoeming aanvaarden."

The view here expressed is, it seems to me, of a dubious character. How can a minister be member of one church and pastor of another? The answer given is that this is possible in that the church granting the emeritation exempts from all the duties belonging to the office of minister. But this only makes the thing possible but not right. It is true that pastorship is one and that membership is another. That to be a member of a certain church is not to be its pastor. But can one be joined to a flock as pastor without being member of that flock? It would seem not. A minister is certainly a part of that body whose pastor he is, a member of the institute to which he is joined. From this it follows that an emeritus-minister who is pastor of one church and member of another is a member of two churches. Now according to consensus of opinion, this is forbidden. Even the minister serving a combination of two churches, is the pastor of brotherhoods that in respect to him constitute a unity so that as pastor of the combination he is pastor and member of one church only. So Rutgers opined (*Kerkelijke Adviezen*, p. 291 of volume 1). As to the emeritus-minister holding office in the other church, this would seem to render his case even more complicated. However this may be, the stand that the Reformed churches have always taken is that the emeritus-minister is free to leave the flock that gave him his emeritation and to join himself to another church, that in the event he chooses to leave, he nevertheless remains the minister of the flock last served. If he keeps to his flock, such has always been the view, he remains a member of the consistory and may thus be delegated to classical and synodical gatherings. Here again one cannot refrain from asking what the minister's place of residence has to do with his remaining a member of the consistory. Does not his being minister of a flock entitle him to a seat in the consistory of that flock irrespective of where he chooses to reside. How then can a change of residence entail him in the loss of this title? Attending consistory meeting is a right accruing from the office of ministers. The closer one looks at the stand under consideration the more one sees that it is weighed down by inconsistencies.

Another question is: how should the days of retirement be spent or, to put the question otherwise, should emeritation be made to spell exemption from all duties? It must, of course, if sickness or old age has completely disqualified the minister for service. Otherwise not. Consider once more the Levites of the Old Testiment dispensation. Though retired at the age of fifty, they continued to minister with their brethren in the tabernacle and to keep the charge. So the Lord had commanded. Their retirement, therefore, was not absolute. The resting Levite guarded the sanctuary and the sacred things, that no foreigner or persons ceremonially unclean might approach and desecrate them.

Of the priests we do not read that they were retired. If not disqualified by disease, they remained in active service till the day of their death. So, too, as far as can be ascertained, the apostles and pastors of the apostolic church. They came to rest when death beckened and not before. This granting of emeritation for the mere reason that the applicant has attained to the age of sixty-five or seventy years has not the sanction of Scripture and is sheer folly. Why should a minister, seventy years old, be set free from all the duties belonging to his office, if still hearty and hale? What has age to do with the matter? Some men are seventy at fifty; others fifty at seventy. It seems rather ridiculous to compel a perfectly capable minister or professor to lay down his work for the mere reason that he celebrates his seventieth birthday. A faithful minister in good health and with faculties unimpaired, gains in power, goes forth from strength unto strength as the years go by, so that the older he grows the more valuable his services become. More and more the churches will begin to wonder how they can do without him. Why either compel or allow this man to retreat into oblivion for the sole reason that he has reached a certain age. In the fifteenth century a certain Ds. Wiersma continued in active service until he was nearly ninety years old. He did so because the stipend allowed emeritus-ministers was too small to permit him to retire. This, the writer who tells about it, deems an outrage. Perhaps it was, but that the aforesaid minister was nearly ninety years old when he laid down his work is not something that by itself need be deplored. Humanly speaking, his remaining active, may have been the reason why he became so old.

But the aged minister should not be required to do more than he can; for them both he and the flock suffers. When strength actually fails, the burden must be shifted to other and younger shoulders. Thus relieved, the minister should keep him to his flock instead of moving away and attend to as many of the duties belonging to the office as his remaining capacity for work allows. A genuinely pious, wise and discreet minister, grown old in the service is no liability but an asset even if, on account of old age, he must be set free from all his duties. What a power for good he could be if he kept to his flock. The minister who came to take his place, being young and inexperienced perhaps, eagerly turns to him for counsel and advice. The consistory continues to lean upon him. The youth esteem him for he is a venerable old man. The aged delight in his fellowship, feed upon his word and are refreshed. And they call him blessed. With him near, all seems to be well.

But the picture I here hang up is much too ideal. Life is not always this way. The retiring minister is not always wise and discreet. He is not always one with a soul enriched by many years of faithful service. Too often he is one who has wasted his time, disqualified himself for service by indulging his carnal appetites and who therefore has for several years been looking forward to the time when his age would permit him to apply for his emeritation. Long ago he lost interest in his work. He has grown stale and in the pulpit bores his flock to tears. Or, if he is otherwise capable, he has degenerated into a disagreeable, cantankerous old man, gloomy, pessimistic and scolding, a man unwilling to retreat into the background of the picture now that he is about to be retired. To make matters worse, he standing in his room, the other minister, is young, headstrong, ambitious and jealous of his prerogatives. The two will not get along under the same roof. Our Reformed fathers were realists in the good sense. Knowing life, they said, let the emeritus-minister be free to leave. Human nature being what it is, it is perhaps necessary that there be this freedom, that the emeritus-minister avail himself of it and put as great a distance as he can between himself and the flock last served. But it ought not to be thus.

We may now pass on to the proposition next listed. The Emeritus-minister, stricken with age or disqualified by sickness must be provided for. This I would say, follows as a matter of course. Mark you, the point upon which my argument now turns is not that the stipend he, as a retired minister, receives is no alms but salary, but merely that the disabled minister who can no longer attend to the duties of his office should be cared for. This I repeat, ought to be self-evident. Any disabled person, without an income, must be helped, or he and his family, if he has one, must starve, The disqualified minister forms no exception to this. He is needy and must be helped. The church must care for those in need, whoever they may be. Yet, strange to say, there have always been some and perhaps many who in their reasonings seemed to proceed from the premise that the church can permit its disqualified minister to live in actual and even dire need with impunity. The argument runs something like this, 'We common men must shift for ourselves in our old age or when disqualified, why not the minister. What is more, all his life he has had a large and steady income. His check was always there at the end of the week or month with nothing deducted for lost time. How lovely! Should he not have saved for his old age?' So they reason. We need not be long in replying to this. Statistics reveal that the average salary of ministers has always been small. The clergymen — the common priests — of the ancient and medieval Christian church were, at least many of them, wretchedly poor. The bishops lived in luxury but not so the common priests. As to the ministers of the early Reformed churches, their salaries were usually too small. As I pointed out in the former writing, article 11 of our Church Order was drafted and adopted with a view to ministers not properly provided for by the congregations with which they were connected and whose condition of life therefore made a change of

pastorate so urgent that they would leave at the first opportunity without even first gaining the consent of the classes. I wrote further, "There are several cases on record of ministers or their wives engaged in various kinds of secular pursuits because salaries were not large enough to live on. It would repeatedly occur that Classes and Synods had to see to it that ministers went not to teaching school, opening shipbuilding yards, exploiting mines, practicing law or medicine and the like with a view to swelling incomes. The revenue derived from lands were often to meagre or were appropriated by the "jonkers" and church wardens. The result was that ministers had to engage in various kinds of work of a secular nature that they and their own might have bread." Let us cease prating about the handsome salaries of ministers. It has no basis in fact but rises from the flesh. These salaries, I speak now in general, have always been small and in many instances, too small. There are of course exceptions. Calvin's remark is true: "It has always been the disposition of the world, freely to bestow on the ministers of Satan every luxury, and hardly to supply godly ministers, pastors with necessary food. It is one of the tricks of Satan to defraud godly ministers of support, that the church may be deprived of such ministers." History bears out this statement.

As for the minister saving for his old age, who said he has to do this? Not certainly the Lord, but somebody's flesh. Know that a man who makes it his life ambition to save for the rainy day will, without fail, develope into a miser. Should ministers or anybody else for that matter engage in actions that tends to arouse and feed the worst that is in him?

But consider that the question with which we now deal is not what salary the minister received during the period of his active life but what his present need may be. Granting now, for the sake of argument, that he could have saved enough of his income to carry him through that final period of inactivity without any outside aid, the fact may be that he didn't, so that he is now in real need. What now? Must he be abandoned because, according to the opinion of some, he was too careless with his money? Surely, no. The church may let no man starve because he wasted his substance in careless living. The church doing so is certainly not acting in agreement with the example set by our Heavenly Father. Consider that the prodigal son in the parable is a true image of every one of us. In a spiritual sense we have wasted our substance. In the words of one of the articles of our Confession, "God created man out of the dust of the earth, and made and formed him after His own image and likeness, good, righteous, and holy, capable in all things to will, agreeably to the will of God. But being in honor he understood it not, neither knew his excellency, but willfully subjected himself to sin, and consequently to death, and the curse, giving ear to the words of the devil . . . . And being thus become wicked, perverse and corrupt in all his ways, he hath lost all his excellent gifts, which he had received from God." Verily, that prodigal son is you and I. But does the Father say to His ill-deserving child, who cries unto him in his great need. 'Guilty, miserable, poverty-stricken wretch! Be silent. Thou hast wasted my substance. Be gone. Hell is thy portion.' Nay, such is not His response; but in the imagery of the parable He, the Father, sees him and has compassion on him, the contrite of heart, when he is yet a great way off. And He runs and falls on his neck and kisses him. And instead of throwing past sins, now confessed, into his face, He says to His servants, Bring forth the best robe, and put it on him; and put a ring on his hand and shoes on his feet . . . . "

The church may not say to the needy one, be he Emeritus-minister or layman, 'That thou art now without the means of living is thine own fault. Look therefore to thyself. Be gone! If such be our retort, the love of the Father is not in us.

Finally, is it true that the church forsakes its needy? It has done this. To confine ourselves to the Reformed churches, the record of the acts of early Reformed Synods and Classes show that Emeritus-ministers together with widows and orphans of deceased ministers were often sorely neglected. Church-wardens and church-members alike were so forgetful of them that ministers would contract with the civil magistrate in behalf of their dependents that the latter might not be without the means of living after their decease. The result was that the government instituted a "widow-fund" toward which all ministers were asked to contribute with the understanding that the deficiency would be supplied by the state. This took place in the 17th century. Then came the French Revolution. As a result of the chaos that reigned during the French period, the condition of life of Ministers and their dependents again became deplorable. Many suffered hunger. With the restoration of the house of Orange, order was restored. Salaries and pensions of ministers were regulated by the government and their payment guaranteed. As to the churches of the "afscheiding" their break with the State, brought them to the fore as the sole supporters of their clergymen. The territory over which this movement had spread was divided into provinces and each province was held financially responsible for the salaries of ministers resorting within its boundaries. But several of these districts defaulted. A general committee was appointed and to it was now assigned the task of caring for all emeritus-ministers, widows and orphans in the whole land. Collections were held and the proceeds cast into a general treasury from which the needy could draw. But this treasury was generally so low that emeriti, widows and orphans could not receive what they needed. The condition here described, prevails in every denomination of churches of the present time. Especially the emeritus-ministers and their dependents

have always been neglected. They are being sorely neglected today—by the Christian Reformed churches. So it appears from the official organs of these churches. The sole reason that we as churches have not become guilty of this grave sin is that we have no emeritus-ministers.

That the churches have an obligation toward the emeritus-minister is certain. Turning to Deut. 12:19 we read, "Take heed to thyself that thou forsake not the Levite as long as thou livest upon the earth." This mandate applied to the retired Levite as well as to the Levite in active service. The Levite and the priest together with the institutions they represented, so we wrote in a former article, have disappeared with the advent of Christ. The laws that bore on the matter of their support are no longer in force in the exact form in which they were promulgated. But as to the immutable truths pervading them, they are still as binding as ever. The above mandate, cast into the mould of New Testament phraseology, reads: "Thou shalt provide for the pastors and teachers I, your Lord, gave my church. Take heed to thyself that thou forsake them not as long as thou livest upon the earth."

What may be the reason why churches, contrary to the explicit command of God, neglect the emeritus-minister. The following. There is always a fleshly, reprobated seed in the church, a seed whose heart is far from God, as seed therefore destitute of love for the service and for those by whom the service is performed — the ministers of the gospel. If it be considered that this seed is always in the majority and that the true people of God have but a small beginning of true obedience, it will occasion no surprise that the emeritus-minister has fared so ill. Then, it must not be lost sight of that the ministers themselves are to blame. I speak now in general. As a class they are far from perfect. And the faults of many of them are too glaring. What respect can members have for a worldly, loose-living minister, who regards his office as a license for loafing? None whatever. And this too many of them are. All too soon they lay down their work that they may rest though they have been resting all their lives.

If this is the only kind of a minister the member knows of it need occasion no surprise that any presentation of the cause of the emeritus-minister leaves him cold and indifferent.

A third possible reason for this neglecting of the emeritus-minister is that in many instances at least he receives his emeritation, is set free from all his duties, when still comparatively fit, that then with a body and mind still sound he disengages himself from his congregation; but this action, if it will be seen as detrimental also to the material well-being of the emeritus-minister, must be contemplated in connection with the propositions under *c* and *d*.

The proposition under *c* asserts that the emeritus-minister is no object of charity, that the material support he receives is therefore no alms, that is, no gift to a poor man, but a stipend to which he has a *juridical* right. That the church may let a disqualified and needy minister starve, na right-minded person will for a single instance maintain. But few it seems, are willing to understand that he cannot possibly be an object of charity. Fact is, nevertheless, that Holy Writ forbids placing him in a class with the poor. Let me show this. Consider that in the Old Testament dispensation the Levites, including the priests on the one hand and the poor on the other hand had to be regarded and cared for as comprising two distinct and disparate groups. The proof of this is that in the Mosaic code of laws we come upon one group of precepts that turn upon the Levites and another group that turn solely upon the poor; that in agreement with these precepts the Levites were cared for in a manner differing from that in which the poor of the land were helped.

As to the poor, the grain which grows in the corners of the field and the gleanings of the harvest and vineyard shall be left for them and dependent in the community. Accordingly, when the Israelite reaps the harvest of his land, he shall not wholly reap the corners of his field. He shall not gather the gleanings of his harvest. He shall not glean his vineyard, neither gather every grape of his vineyard. He must leave them for the poor. If an Israelite becomes impoverished or incapacitated, he shall be supported by his fellow-countrymen. Money and the other things necessary for his living shall also be loaned to him without recompense. "If there be among you a poor man," said the Lord to Israel, "of one of thy brethren within any of thy gates . . . . thou shalt not harden thine heart, nor shut thine hand from thy poor brother . . . " Lev. 19:9, 10; 23; 29; 25:25-28; Deut. 15:7-11; Ex. 23:6.

Here we have to do with a body of precepts that apply only to the poor in Israel. Nowhere do we read, 'If there be among you a poor Levite or a poor priest of one of thy brethren . . . . ' or 'And thou shalt not glean thy vineyard, neither shalt thou gather every grape of thy vineyard; thou shalt leave them for the poor Levite or for the poor priest . . . . ' There could be, from a legal point of view, no poor Levites and priests. This is evident from the word of the Lord that came to them. Concerning the Levites He said: "Behold I have given the children of Levi all the tenth in Israel for an inheritance, for their service which they serve, even the service of the tabernacle of the congregation." Unto the priest He said: "I am thy portion. All the best of the oil, and all the best of the wine, and of the wheat, the first fruits of them which they shall offer unto the Lord, them have I given thee . . . . " Lev. 15:11-13; Nu. 18:8-32; Deut. 12:11, 12, 17-19; 14:22-27; 16; 10-15, etc.

Consider that a person is poor in a material sense when he has nothing. This exactly cannot be said of the Levites as, according to the above notices, they

actually possessed by the divine statute all the tenth in Israel for an *inheritance*: "Behold I have given the children of Levi all the tenth in Israel for an inheritance," Nu. 18:21. The Levites including the priests cannot therefore possibly be classified with the poor. The latter legally possessed nothing, were devoid of the means of living. The Lord therefore commanded that they be provided for in their needs but nowhere do we read of Him saying: 'Unto thee, my poor, I have given the corners of the field and the gleanings of the harvest and the vineyard, yea, as much of the substance of the rich as thou needest. It is thine for an *inheritance.*' Had He said this, the poor as to their status would not have been poor; but this they were. The corners of the fields were the legal possession of the owners of these fields and not of the poor. The former were commanded to give what was legally theirs, the yield of the corners, to the poor, the widows and the orphans, that the latter might not be in want. Disobeying, the land-owner withheld from the poor a substance upon which the latter had a moral claim only.

But as to the Levite, the tenth was by divine statute his *inheritance*. This substance therefore was no alms but a stipend upon which the Levite had a legal claim as long as he lived, thus also when old and entirely disqualified for service. So it was with the portion assigned to the priests. Said the Lord unto Aaron, "All the best of the oil, and all the best of the wine, and of the wheat, the first fruits of them which they shall offer unto the Lord, them have I given thee . . . ." Lev. 15:11-13, etc. This substance, too, was no alms but *possession* upon which the priest had a legal claim until the day of his death. Nowhere do we read of the Lord saying to Aaron, 'The oil and the wheat is thine as long as thou art able to minister before my face in the tabernacle, but when the infirmities of old age will lay thee low, thy status will change and the wheat and oil no longer will be thine. Thou wilt be a poor man. Then thou shalt betake thyself to the land-owners and they shall provide for thee in thy needs.' Instead we read: "This (the oil and the wheat, etc.) is thine. I have given them unto thee as a statute forever." *Forever* includes, certainly, the lifetime of each priest.

Why did the Lord by statute permanently place the Levite and the priest outside the class of the poor? Consider that the Lord had decreed that Levi should have no part or inheritance with Israel (Deut. 18:1) had decreed therefore, such is the meaning, that Levi should be without land and thus without the instrument for providing in his own needs. By divine statute it was unlawful and not only unlawful but actually impossible for Levi to provide for himself. Unlawful it was; and it was this for the reason that Levi had to stand before the Lord to minister unto Him and to bless His name unto this day, Deut. 10:8. But Levi must eat. Therefore the Lord gave him the tenth as a *legal* possession by a statute forever. Consider how amazingly unjust it would have been, had the Israelites robbed the aged and stricken Levite, no longer able to perform the service, of this tenth — his legal possession — and then, after having reduced him to a state of abject poverty, said to him, 'Betake thyself now to the fields of the rich and gather there the leavings that thou mayest have bread.'

The expression, "robbing the Levite" is correctly chosen; for that tenth was his exclusive property, not that of the Israelites. Hence, to deprive him of this tenth was to rob him in a very actual sense.

What now is there for us to learn out of all this? Much in every way. Let me again say that these ceremonial laws, though no longer valid as to the form in which they were promulgated, are nevertheless pervaded by principles of truth that are eternal, principles therefore out of which we of this dispensation should live. What is more, the Levites and priests were prophetic figures of Christ and therefore in a secondary sense also figures of the pastors and teachers Christ gives unto His church of the present day. The features of the figure, therefore, must reappear in the corresponding realities. So it is here. As the Levites and priests, so the pastors and teachers of the New Testament church, they are separated, to stand before the Lord, to minister unto Him and to bless His name all the days of their life. They shall give themselves wholly and permanently to the service. This has been proven in former articles. In view of this, they, the pastors and teachers, have no part or inheritance with their brethren, may not therefore provide for themselves in their needs. This command was in substance repeated by the apostle Paul in his letter to Timothy: "Thou therefore endure hardness, as a good soldier of Jesus Christ. No man that warreth entangleth himself with the affairs of this life; that he may please Him who hath chosen him to be a soldier," II Tim. 2:3, 4. The Levites, the pastors and teachers shall refrain from ministering to their own necessities; for, doing so, they entangle themselves in the affairs of this life. This they may not do, but shall be wholly and permanently devoted to the service. But the pastors and teachers as well as the Levites must eat. To the priests the Lord said, "The oil and the wheat is thine," and to the Levites, "The tenth is thine." It has been shown that, as to the principle circulating through it, this command, too, was repeated by Christ and the apostles. See former articles. One passage from Matt. 10: "And as ye go to preach . . . . provide neither gold nor silver, nor brass in your purses, nor scrip for your journey . . . . for the workman is worthy of his hire." It is to be noticed that Christ does not say, 'Provide neither gold nor silver, for the poor must be cared for and as ministers of the gospel, ye, as to your status are poor,' but, "The workman is worthy of his hire."

G. M. O.

(To be continued)

De Zonen van Zebedeus

II

Lukas 9:51-56.

Welk een onderscheid is er waar te nemen, tusschen den Zich naar het kruis begevenden Borg, doende den wil des hemelschen Vaders ten einde toe, en de naar eigen eer zoekende jongeren, die, op dit oogenblik althans, nog zeer weinig begrepen van het geestelijk karakter en Goddelijk oogmerk van Jezus' lijden en sterven.

Zij zijn gelijk aan de kleine kinderen, die naar alles luisteren, behalve dan naar datgene wat hunne meerderen zeggen, en die, door hun eigenzinnigheid, des Heilands weg moeilijker maakten. Zij hadden er geen ooren naar om met volle overgevenheid des harten naar Jeruzalem te reizen, vooral niet waar zij wisten, dat Jezus den dood tegemoet trad. De gang hunner gedachten bewoog zich in tegenovergestelde richting. Alles wat aan lijden en sterven deed denken, zetten zij verre van zich af, omdat het hun raadselachtig toescheen.

Zóó was het niet slechts met een enkele hunner, doch zóó stond het met hen allen. We mochten het anders verwachten vooral van het drietal, dat tot den meer intiemen kring behoorde.

Kort geleden waren Jacobus en Johannes met Petrus op den berg der verheerlijking geweest en had Jezus hun den weg voorgehouden dien Hij gaan moest, een weg, die tot de heerlijkheid zou leiden, doch alleen te bereiken zou zijn door kruislijden en dood. Zij hadden die heerlijkheid op den berg aanschouwd en het had hun zinnen in verrukking gebracht. Maar door die heerlijkheid overmand, hadden zij niet geluisterd naar wat daar gesproken was. De Schrift zegt ons: "Want Mozes en Elia, dewelke, gezien zijnde in heerlijkheid, *zeiden* Zijnen uitgang, dien Hij zoude volbrengen te Jeruzalem" — waarop de Heiland Zijn aangezicht richtte, om naar Jeruzalem te reizen. Het moge voor een oogenblik hen met vreeze en verwondering hebben vervuld den Meester zoo veranderd te zien, er moge, waar de schaduw van het kruis kennelijk op te merken viel, een huivering hun door de leden zijn gevaren, van een blijvenden indruk was er echter in geen enkel opzicht sprake, zeer spoedig is een ieder weer met eigen overleggingen bezig, waarvan geen enkele overeen kwam met de dingen, die stonden te geschieden.

Let er maar op. De vraag komt op: Wie onzer is toch wel de meeste? Of de Heiland al zegt: "Legt gij deze woorden in uwe ooren: Want de Zoon des menschen zal overgeleverd worden in der menschen handen," het brengt hen niet tot ernstig nadenken, zij zijn bezig den tijd te verkwisten met vragen, die betrekking hebben op en verband houden met hunne Judaistische opvattingen omtrent het te stichten koninkrijk in Israel. Jezus maant om niet te staan naar hetgeen groot is, maar om dienaar te willen zijn en tot dienst te worden geroepen. Alleen den nederige geeft Hij genade, en die zichzelven vernedert, die, en die alleen, zal verhoogd worden.

Geheel in overeenstemming met het verder verloop der geschiedenis, is het wel duidelijk, dat Jacobus en Johannes bij de eersten behoorden in dit ruzie maken. Denk slechts aan de vraag door hun moeder, hun ten behoeve gedaan, om de eereplaats, een vraag gedaan niet voor kinderen, doch voor mannen, oud genoeg om zelfs moeder terecht te wijzen, maar, die het, met haar die vroeg, in alles wel eens waren.

Aldus reist Jezus naar Jeruzalem, en de krakeelende discipelen wandelen achter Hem aan.

Er is dan ook niet veel toe noodig, om dit gezelschap, met Jacobus en Johannes voorop, door het geringste voorval in drift te doen ontsteken. Alles werkte hier toe mede.

Allereerst, is daar de veranderde houding en vastberaden blik van den Meester, die hun onheil spellen. Aan den gezichtseinder dagen sombere wolken op, die zij liefst niet zien. Zij gevoelen het, de schoone vooruitzichten welke zij zich hadden ingebeeld, de onuitgesproken verwachtingen, worden overschaduwd door de sombere en tegelijkertijd niet te ontkennen standvastige blik des Heilands, mede blijkend uit Zijn woord en handelingen, maar die tegelijkertijd het gebouw hunner aardsche hope, persoonlijke voorrang en nationale glorie, tot op zijn grondvesten deed schudden en, naarmate men Jeruzalem genaakte, een ijdele droom deed zijn.

Afmattend is het voor vurige geesten, wanneer het pad van lijden moet worden bewandeld, vooral dan, wanneer voor lijden en sterven geen plaats werd ingeruimd in hetgeen men zich heeft voorgesteld. Zoo was het hier.

Voor het laatst waren zij in Galilea geweest en hadden des Heilands wonderwerken aanschouwd, Zijn woord beluisterd, bestraffend, vermanend, snerpend het harde hart en men heeft zich van Hem gekeerd, want velen wandelden sinds dien tijd niet meer met Hem. En nu heeft Hij Zijn aangezicht gezet als reizende naar Jeruzalem, om overgeleverd te worden in de handen der menschen en Zijn leven te stellen voor de zaak, die, naar hunne meening, even zoowel tot een goed einde kon worden gebracht *zonder* lijden en *zonder* sterven. Liep de weg naar eenige andere stad of plaats, het zou zoo erg niet zijn, doch de weg gaat naar Jeruzalem, en van dat Jeruzalem, met zijn Farizeën en Oudsten, die het onverholen hadden uitgesproken niets van Jezus te willen weten, integendeel, het op Zijn ondergang hadden gemunt, is geen goed te verwachten.

Het was bij dezen tijd overbekend hoe de leiders in Israel over den Rabbi van Nazareth en Zijne zaak dachten. Alles zou, zoo dachten en spraken zij onder elkander, verloren zijn, tenzij de Meester door macht en geweld de teugels in handen nam en den vijand verdelgde, hierin door Zijne discipelen krachtig geholpen. Maar grond voor die hope hadden zij niet. Jezus had, tot

zelfs de laatste stroohalm toe waaraan zij zich meenden te kunnen vasthouden, door Zijn woord en daad, hier vooral het reizen naar Jeruzalem, hun alles ontnomen.

En ziet, de avond was gevallen. Bij deze gemoedsstemming paart zich de vermoeidheid des lichaams, veroorzaakt door een afmattende dagreize.

Er werd, voor den nacht, halt gehouden in een onbeduidend dorp, een gehucht, waarvan wellicht de meesten hunner, den naam zelfs nooit eerder hadden gehoord. Zij zullen, misschien met tegenzin, hier dan maar, bij gebrek aan beter, tegen wil en dank, vernachten. De Heiland wil het immers?

Dat Jacobus en Johannes met weerzin deze opdracht vervullen is duidelijk als we letten op de verwijdering, die er tusschen Joden en Samaritanen bestond. Dit treedt zeer duidelijk aan het licht wanneer we nauwkeurig het gesprek lezen tusschen Jezus en de Samaritaansche vrouw. Vraagt de Heiland haar om een drink waters dan is deze vrouw één en al verwondering. Gij, die een Jood zijt, vraagt van mij, een Samaritaansche, om water, dat klinkt bijna ongelooflijk. Omgekeerd, het zou er nog op door kunnen wanneer een Samaritaan een Jood vroeg, het ware een zaak van minder en meer. Aldus was de geschiedenis vanaf den tijd der ballingschap. Het uit de ballingschap teruggekeerde volk, ondervond veel overlast van deze Samaritanen en vanaf het begin tot op dezen oogenblik toe was er een niet te overbruggen klove. Er bestond, in geen enkel opzicht, gemeenschap tusschen de inwoners van hetzelfde land.

Johannes teekent, bij het opschrijven van des Heilands' gesprek, aan: "Want de Joden houden geene gemeenschap met de Samaritanen," dat is, van beide zijden is in geen enkel opzicht sprake van vriendschappelijken omgang.

Uit godsdienstig oogpunt stond de tempel op den berg Gerizim tegenover dien van Moria's heuveltop. En het was over-brutaal, om zich er op te beroemen nazaat te zijn van den Aartsvader Jacob, waar hun afkomst terugwees naar het Assyrisch volk, dat hen naar het land van Israels vaderen had doen immigreeren, nadat Israel in ballingschap was gegaan.

Is het wonder, dat de beide Apostelbroeders in toorn ontsteken over deze weigering van onherbergzaamheid? Hier woont een volk, afkomstig uit het heidensch Assyrië, wier tegenwoordigheid in de landpalen van Israel, een vernedering was voor het Bondsvolk van Jehovah, indringers, den naam van Jood niet waardig. De oude vete komt in de onstuimige harten der beide discipelen weer boven, sterker dan ooit te voren en het is hunne begeerte om, gelijk de Hoogepriester Hyrcanus, die den tempel op Gerizim in asch had gelegd, deze inwoners en het gehucht tot den grond toe te doen vergaan, zoodat er geen spoor meer van overbleef.

"Heere! wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van den hemel nederdale, en deze verslinde, gelijk ook Elias gedaan heeft?"

Waarom niet gevraagd: Heere, zendt of gebiedt Gij, vuur van den hemel, opdat het deze verslinde? Was het misschien, dat van Jezus' aangezicht en gansch Zijn persoonlijkheid een, voor hen niet te verklaren, macht uitging, die Hem zoo zeer boven het alledaagsche plaatste en waarbij het werk van verderving niet paste? Zij waren bevreesd toen zij Hem aanzagen, zoo meldt ons één der Evangeliën, een vrees die hen tot het einde van de reis bijbleef. Wat niet met Jezus overeen kwam en bij Zijn persoon paste, wilden Jacobus en Johannes volgaarne, Hem en hunzelven ten behoeve, wel uitvoeren. Hun drift ten spijt, behouden zij toch nog een zeker "decorum," dat wij op dit oogenblik gansch niet hadden verwacht.

Er ligt in de vraag: *Wilt Gij*, dat wij *zeggen*, een te bewonderen eerbied, die getuigenis geeft van hun waardschatting omtrent Jezus' macht. Zijns, zoo gevoelen die beiden, alleen komt het toe, om hetgeen zij vragen goed te keuren.

Er ligt, tegelijkertijd, grove onkunde aan deze vraag ten grondslag ten opzichte van den Persoon en het werk des Heilands. Hij had Zijn aangezicht gezet als reizende naar Jeruzalem, om overgeleverd te worden, veel te lijden en eindelijk te sterven, en aldus de macht te ontvangen, om *straks* te oordeelen over levenden en dooden, als macht van de overwinning door Zijn bloed, waardoor alle knie zich zou buigen en alle tong zou belijden, dat Christus Jezus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods, des Vaders.

Doch hunne aardsche opvatting van Jezus macht, in verband met het geestelijk karakter en Goddelijk einddoel, is oorzaak, dat zij spreken gelijk zij deden, en ware het mogelijk, den Heiland terzijde te doen afwijken en aldus het kruis te ontvlieden.

Eerst het vuur over dit vlek, straks Jericho in vlam gezet, om dan eindelijk, Oudste en Overste van den aardbodem te doen verdelgen. De zonen van Zebedeus met vuur en Petrus straks met het zwaard gewapend en aldus zal het koninkrijk tot stand komen.

Majestueus klinkt des Heilands woord: "Gij weet niet van hoedanigen geest gij zijt."

W. V.

NOTICE

A membership meeting of the Men's Societies of the Protestant Reformed Churches will be held, D.V., in October.

The Men's Societies are all requested to attend this meeting. Besides, all men, not members of societies, interested are kindly invited.

Rev. H. Hoeksema will give an inspirational and educational address. The topic, date, and place will be announced later.

The Committee.

De Onderstelling

II

Ds. Diermanse schrijft. p. 8:

"In de gedeelten in onze belijdenisschriften over de sacramenten en over den Doop in het bijzonder, komen alle kerkleden voor als deelhebbers aan het heil."

En dit tracht de geachte schrijver allereerst met de stukken aan te toonen, om dan vervolgens ook nog te wijzen op dergelijke uitspraken in sommige Buitenlandsche Confessies.

Wat onze Belijdenisschriften betreft wijst ds. Diermanse op Artt. 15, 33, 34 Nederlandsche Geloofsbelijdenis; Vragen en Antwoorden 66, 69, 73, 74; ook 32, 52, 53, 54, Heidelbergsche Catechismus; Dordtsche Leerregels, I, 17, III, IV, 15; en dan de Doopsformulieren.

De vraag is of deze stukken onzer Belijdenis werkelijk leeren, dat de kerk op aarde, zooals wij haar kennen, een ongemengde schare is van uitverkorenen en levende kinderen Gods; of deze gedeelten bedoelen te zijn en zijn eene ontkenning van het groote beginsel der Schrift, "dat niet de kinderen des vleesches zijn kinderen Gods, maar de kinderen der beloftenis worden voor het zaad gerekend." Dit toch is naar de verklaring van ds. Diermanse de beteekenis en de bedoeling dier stukken in de belijdenis. Wat in de verschillende stukken hier bedoeld gezegd wordt van de kleine kinderen der geloovigen, kan alleen opgevat worden als ziende op alle kinderen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel. En zoo ook, wat in bovengenoemde gedeelten der Belijdenisschriften gezegd wordt van de ware leden der Kerke van Christus, moet opgevat worden als slaande op allen zonder onderscheid, hoofd voor hoofd, die lid zijn van de "zichtbare kerk" in de wereld.

Indien het werkelijk zoo staat, dat sommige stukken in onze Belijdenisschriften zouden ontkennen, dat niet de kinderen des vleesches, maar de kinderen der belofte voor het zaad gerekend worden en dat de uitverkiezing ook scheiding maakt tusschen tweeërlei zaad der geloovigen; zouden ontkennen ook, dat de mogelijkheid van het zijn van hypocrieten toch ook onder de volwassenen moet worden aangenomen, al kunnen wij hen niet aanwijzen; en zouden leeren, dat allen, die uiterlijk behooren tot de gedoopte Kerk op aarde, ook werkelijk uitverkoren en wedergeboren zijn, dan achten wij het ook tijd, dat deze stukken worden herzien en verbeterd.

Dat onze Belijdenisschriften, of ook zelfs de verschillende stukken dier Belijdenis, waarop ds. Diermanse wijst, dit volstrekte standpunt innemen, kan ik echter niet zien, ook niet nadat ik herhaaldelijk den geachten schrijver in zijne redeneering en verklaring heb gevolgd.

Neem b.v. art. 15 van onze Nederl. Geloofsbel. Ds. Diermanse wijst op de bekende, eenigszins vreemde uitdrukking, dat de erfzonde "ook zelfs door den Doop niet ganschelijk is teniet gedaan, noch geheel uitgeroeid, aangezien de zonde daaruit altijd als opwellend water uitspringt, gelijk uit eene onzalige fontein." De schrijver merkt hierbij op: "De afbreuk, die alzoo de Doop aan de erfzonde doet naar de Heilige Schrift, n.l. waar hij door het geloof werkt, wordt hier *algemeen* gemaakt. Het onderscheid tusschen de leden wordt ook hier niet erkend." Het komt mij echter voor, dat hij op deze wijze dingen in de Belijdenis leest, die er niet staan. In de eerste plaats toch gaat het in art. 15 niet over den Doop maar over de erfzonde. In de tweede plaats is de bedoelde uitdrukking in dit artikel negatief: de doop doet niet ganschelijk de erfzonde teniet. In de derde plaats, zeg, dat de positieve gedachte in haar ligt: "de doop doet de erfzonde eenigszins teniet," dan is hier nog geen reden om slechts aan het uiterlijk waterbad te denken. En eindelijk leert dus dit artikel in het geheel niet: "de uiterlijke bediening des doops doet in alle gedoopten de erfzonde eenigszins teniet." Deze verklaring is hier gezocht.

Hetzelfde mogen we opmerken in verband met artt. 33-35 Nederl. Geloofsbel. die handelen van de Sacramenten. In verband met deze artikelen merkt ds. Diermanse op, (pp. 9, 10):

"Van de Sacramenten wordt in Art. 33 beleden, dat God daardoor in ons werkt, echter door de kracht des Heiligen Geestes. Echter dat die kracht des Geestes, waardoor de Sacramenten ons geestelijke vrucht verschaffen, niet in elk kerklid werkt, hiervan komt hier niets uit. De waarheid, die nochtans het kerkelijk leven beheerscht, behóórt te beheerschen, wordt hier verzwegen, en het geloof, de wedergeboorte, waarvan het afhangt of de Sacramenten hun geestelijke vrucht al dan niet in ons kunnen hebben, wordt hier dus aan de kerkleden (de leden der Kerk zooals wij haar uitwendig-zichtbaar kennen) toegeschreven, of anders gezegd: bij hen voor het praktisch kerkelijk leven ondersteld."

En verder:

"In het Art. over den Doop, 34, vindt men precies hetzelfde. Dat de Doop alleen geestelijke vrucht kan hebben in geval van de gave des geloofs in het hart, en zoo dit geloof dan ook met den H. Doop werkzaam wordt (door het geloof dat Sacrament beschouwd), dit wordt niet vermeld. De Doop dient ons tot een getuigenis, dat God 'tot in eeuwigheid onze God zijn zal.' De bewuste voorwaarde wordt niet aangegeven, zoomin als in het vorige Art. Derhalve het onderscheid tusschen de kerkleden, dat hier toch zoo spreekt, wordt weder niet in aanmerking genomen. Met 'de zijnen,' die moeten worden gedoopt, worden blijkbaar bedoeld 'de zijnen' in geestelijken zin."

En nog verder:

"En dan aan het slot gaat het Artikel op den weg der gelijkmaking voort, en spreekt aldus: 'En voorwaar, Christus heeft Zijn bloed niet min vergoten om

de kinderkens der geloovigen te wasschen dan hij gedaan heeft om de volwassenen. En daarom behooren zij het teeken te ontvangen en het Sacrament van hetgeen, dat Christus voor hen gedaan heeft.' Tusschen de kinderen der geloovigen en die geloovigen zelf wordt geen onderscheid gemaakt, in weerwil van de groote Schriftuurlijke waarheid, die wij voorgesteld vinden in Rom. 9:6-8. Het feit der verkiezing wordt hier dus niet in aanmerking genomen."

Nu kan dit alles waar zijn, zoolang ge deze artikelen onzer Belijdenis geheel apart neemt. Doch het is mijn overtuiging, dat dit aan de Belijdenis geen recht doet. En lezen we hen in verband met de Belijdenis als geheel, dan blijkt het al spoedig, dat de gedachte, die ds. Diermanse in deze enkele stukken meent te lezen, haar toch vreemd is. Laat mij slechts op één gedeelte mogen wijzen, dat ook de aandacht van ds. Diermanse wel heeft getrokken in den laatsten tijd. We lezen in Art. 35: "Voorts, hoewel de Sacramenten met de beteekenende zaken tezamen gevoegd zijn, zoo worden zij nochtans met deze twee zaken door allen niet ontvangen. De goddelooze ontvangt wel het Sacrament tot zijn verdoemenis, maar hij ontvangt niet de waarheid des Sacraments; gelijk als Judas en Simon de toovenaar beide wel het Sacrament ontvingen, maar niet Christus, die door datzelve beteekend wordt, welke den geloovigen alleen medegedeeld wordt." Hier wordt wel terdege onderscheid gemaakt en ook een onderscheid, dat betrokken wordt op het deelen in beide sacramenten, Doop en Avondmaal. De beide vorige artikelen worden dus door deze uitspraak gedekt. En het is duidelijk, dat wij artikelen 33 en 34 geen recht doen, zoo we ze los van Art. 35 lezen. De gedachte, die ds. Diermanse in de Belijdenis hier meent te lezen, blijkt haar metterdaad vreemd te zijn.

Hetzelfde geldt ook van de gedeelten uit den Heid. Cat. waarop de geachte schrijver wijst. Hij schrijft (pp. 13-15):

"Naar Antw. 66 wordt door het gebruik der Sacraten ons 'de belofte des Evangelies des te beter te verstaan gegeven en verzegeld'. En in Antw. 67 evenzoo: 'de H. Geest leert ons in het Evangelie en verzekert ons door de Sacramenten'. Beide, dit 'leeren' of 'te verstaan geven' en dit 'verzekeren' door het gebruik, door den H. Geest, vindt geen plaats zonder oprecht geloof in het Evangelie, en werking daarvan ook op de Sacramenten. Dat op dit beslissende punt echter een scheiding door de kerkleden loopt, wordt hier niet aangewezen. Het wordt alles telkens 'ons' toegeschreven. 'Ons', d. i., allen die den toegang tot de Sacramenten hebben, alle kerkleden dus, allen alzoo, die lid zijn van de Kerk naar haar uitwendig bestaan. Het zaligmakend geloof wordt hier bij ieder kerklid als zoodanig ondersteld."

"Ook in Antw. 73 komt het Protestantsche onderscheid maken tusschen hen die kerklid zijn althans in uiterlijken zin, niet voor. Er wordt eenvoudig gezegd, dat onze zonden door het bloed en den Geest van Christus weggenomen worden, en dat wij van onze zonden geestelijk gewasschen zijn, waarvan nu God 'door dit Goddelijk pand en waarteeken wil verzekeren'. Dat tot dit alles noodig is geloof oefenen, wordt ook weder verzwegen, wordt ook hier allen kerkleden, allen die den toegang hebben tot de Sacramenten en ze ontvangen, feitelijk gemeen gemaakt."

En in verband met vr. 74 Heid. Cat., die over den Kinderdoop handelt, merkt ds. Diermanse op:

"Ook in het antwoord in den Catechismus worden de kinderen met de geloovigen, uit wie zij sproten, op één lijn gesteld. Hiervan, dat niet alles Israel zijn, die uit Israel zijn, komt hier niets voor. Ook hier is natuurlijk niet te denken, dat bedoeld worden alleen die kinderen die waarlijk het geestelijk of uitverkoren zaad, en dus *de* kinderen des Verbonds zijn. Neen, het gaat over *te doopen* kinderen. Dus: alle kinderen in de zichtbare Kerk geboren. Van al die kinderen wordt èn in Art. 34, èn in Vr. en Antw. 74 gesproken en zonder eenig spoor van onderscheid tusschen die kinderen."

Dit laatste zou ik niet willen onderschrijven als de verklaring van Antw. 74. Het zou veel meer inhouden dan eene "onderstelling". Eigenlijk zou het de belijdenis inhouden, dat alle kinderen der geloovigen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel, zalig zijn, voor uitverkoren moeten worden gerekend. Ik geloof niet, dat dit de eenig mogelijke verklaring is van Antw. 74, noch ook dat deze verklaring werkelijk in de woorden ligt.

Overigens moeten we niet vergeten, dat in zulke vragen als Vr. 66 en haar antwoord, het standpunt juist dat des geloofs is. Het zijn de geloovigen, die bewust deel hebben aan het heil in Christus, die bewust toetreden aan het Avondmaal en dus door de Sacramenten in dat geloof worden gesterkt, die daar spreken. Daaruit moet verklaard worden dat herhaaldelijk "ons". Dit ons meent ds. Diermanse te mogen vervangen door "alle uiterlijke kerkleden." Maar dit zou toch den zin der woorden niet juist weergeven. Wel spreken de geloovigen hier voor allen, die met hen deelen in de Sacramenten, maar dat neemt niet weg, dat ze juist als geloovigen spreken. En het is m. i. volkomen juist om deze woorden te leggen in den mond van allen, die deelnemen aan de Sacramenten. Wie dit niet kan belijden heeft immers geen deel aan Christus en daarom ook geen waarachtig deel aan de Sacramenten.

Dat echter in deze hoofdstukken over de Sacramenten niet met opzet melding wordt gemaakt van het onderscheid tusschen het "zaad der belofte" en "de kinderen des vleesches," wil nog niet zeggen, dat de Catechismus dit onderscheid niet kent, nog veel minder, dat hij dit ontkent. Als we ook hier de uitdrukkingen, waarop ds. Diermanse het oog heeft, in hun verband lezen, blijkt het tegendeel. In antwoord op de vraag (81): Voor wie is het Avondmaal des Heeren inge-

steld? lezen we: "Voor degenen, die zichzelven vanwege hunne zonden mishagen en nochtans vertrouwen, dat deze hun om Christus' wil vergeven zijn, en dat ook de overblijvende zwakheid met Zijn lijden en sterven bedekt is; die ook begeeren hoe langer hoe meer hun geloof te sterken en hun leven te beteren. Maar de hypocrieten en die zich niet met waren harte tot God bekeeren, die eten en drinken zichzelven een oordeel." Hier wordt wel terdege de mogelijkheid van het bestaan der hypocrieten in de kerk, zooals wij haar zien, uitgesproken.

Hetzelfde wordt geleerd in het antwoord op de vraag (84): Hoe wordt het hemelrijk door de prediking des heiligen Evangelies ontsloten en toegesloten? Daarin immers wordt scherp onderscheiden tusschen de geloovigen, wien de vergeving der zonden wordt verkondigd, en de ongeloovigen, die zich niet van harte tot God bekeeren en wien verkondigd wordt, dat de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zoolang als zij zich niet bekeeren.

Ik weet het, ds. Diermanse stelt deze uitspraken tegenover de vorige. Hij vindt in deze twee reeksen van uitspraken een onverzoenbare tegenstelling. Het standpunt in de eene reeks van uitspraken sluit het standpunt in de andere voor hem uit. "Water en vuur" zijn ze voor hem, p. 22. Toch geloof ik, dat wij zoo de belijdenis niet tegen zichzelve in het harnas mogen jagen.

En als we eerlijk trachten een verklaring te zoeken van het geheel, valt dit, dunkt mij, niet moeilijk. En dan valt het "absolute standpunt," dat ds. Diermanse in vele uitspraken vindt, ook weg.

Zelfs ons Doopsformulier moet, m. i. op deze wijze worden verklaard.

H. H.

NOTICE

The Annual meeting of Division I of the Reformed Free Publishing Association will be held on Tuesday, September 26, at 7:45 o'clock in the First Protestant Reformed Church.

Rev. P. De Boer will be the speaker.

Everybody is welcome.

The Standard Bearer Agents will meet at 7:15 o'clock to receive membership and subscription fees.

NOTICE

The name and address of the Secretary of the Central Board is: F. Pipe, 946 Sigsbee St., Grand Rapids, Mich.

All correspondence in regard to Society matters should be addressed to him.

Bron Der Drie Punten?

Onlangs las ik een interessant stuk.

En de taal van dat stuk, hoewel geschreven in den jare 1879, deed mij direct denken aan de beruchte Drie Punten van 1924.

Nu was dat geen wonder. Dat zult ge mij straks wel willen toestemmen.

Ge moet dan weten, dat het bewuste stuk een "Verklarende Acte" is en opgesteld door de "Vereenigde Presbyteriaansche Kerk van Schotland" in de maand Mei van het jaar 1879.

Het geheele stuk bedoelt een verklaring te zijn van sommige waarheden, die in de Westminster Confessie beleden worden. Die pasgenoemde Confessie is opgesteld in 1647 en nagelaten ter dankbare belijdenis aan de Engelsche Calvinistische Kerken.

Nu is die Westminster Confessie zelf een schoon Belijdenisschrift.

Meermalen hebben onze Professoren ons er op gewezen, dat het bestudeeren van die Confessie een werk is, dat beloont. Ge zult zien, zoo zeiden ze, dat het hart der Kerk van Christus (de leer der Goddelijke Predestinatie) ook daar warm klopt.

We bestudeerden haar dan ook en bevonden het alzoo.

Onlangs, echter, lazen we de bewuste "Verklarende Acte" van de Schotsche Presbyteriaansche Kerk, die daarin de schoone Westminster Confessie ten deele wilde *verklaren* en . . . . toen dacht ik direct aan het woord van den Prediker: "want in veel wijsheid is veel verdriet, en die wetenschap vermeerdert, die vermeerdert smart." Ik leerde daarin niet Goddelijke wijsheid en geheiligde wetenschap, doch "onzinnigheden en dwaasheid."

Waarlijk, met smart bemerkte ik onder 't lezen, dat die Acte de Westminster Confessie niet verklaart, doch verkracht.

Drie dingen werden wél klaarder.

Eerstens, dat ook in Schotland van voorlang het goud der Reformatie verdonkerde.

Tweedens, dat de Schotsche Divines van 1879 in 't duister de hand reikten aan Doctor Clarence Bouma, Professor Louis Berkhof en Doctor Y. P. De Jong; en door hen aan de Synode van 1924.

En, derdens, dat die hand gretig werd aangegrepen en hartelijk gedrukt.

Dat is zelfs duidelijk bij het vluchtige lezen ervan.

Die Acte van Verklaring of die Verklarende Acte bestaat uit 5 punten, achtereenvolgens handelende over:

1. De Leer der Verlossing;
2. De Leer der Goddelijke Besluiten;
3. De Leer der totale verdorvenheid des menschen;
4. De Leer aangaande vroeggestorven kinderen en aangaande hen, die buiten het Evangelie leven; en

5. De Leer aangaande de Burgerlijke Overheid.

Punt 4 en 5 kunnen we wel uitschakelen, als niet handelende over de zaak in kwestie, doch de eerste drie punten zullen we eerst even neerschrijven, zooals ik ze las in *Schaff-Herzog Encyclopaedia of Religious Knowledge, Vol. III, page 2502.* Editie: Funk & Wagnalls, New York, 1882. Ze luiden als volgt:

(1) "That in regard to the doctrine of redemption as taught in the Standards (en met die Standards bedoelen zij de Westminster Confessie, G. V.) and in consistency therewith, the love of God to all mankind, his gift of his Son to be the propitiation for the sins of the world, and the free offer of salvation to men without distinction, on the ground of Christ's perfect sacrifice, are matters which have been and continue to be regarded by this church as vital in the system of gospel truth, and to which due prominence ought ever to be given.

(2) "That the doctrine of the divine decrees, including the doctrine of election to eternal life, is held in connection and harmony with the truth that God is not willing that any should perish, but that all should come to repentance, and that he has provided a salvation sufficient for all, adapted to all, and offered to all in the gospel; and also with the responsibility of every man for his dealing with the free and unrestricted offer of eternal life.

(3) "That the doctrine of man's total depravity, and of his loss of 'all ability of will to any spiritual good accompanying salvation,' is not held as implying such a condition of man's nature as would affect his responsibility under the law of God and the gospel of Christ, or that he does not experience the strivings and restraining influences of the Spirit of God, or that he cannot perform actions in any sense good; although actions which do not spring from a renewed heart are not spiritually good or holy, — such as accompany salvation."

Tot zoover de eerste drie punten van de Verklarende Acte.

Nu is het wel waar, dat die andere twee punten niet gaan over onze zaak, toch zullen we ook nog punt 4 afschrijven. En dat doen we, omdat de zaak die in het 4de punt aangeroerd wordt, ook in de laatste jaren strijds onder ons, zoo van terzijde ingeschoven werd.

Hier is dan ook nog punt 4:

(4) "That while none are saved except through the mediation of Christ and by the grace of his Holy Spirit who worketh when and where and how it pleaseth him; while the duty of sending the gospel to the heathen, who are sunk in ignorance, sin, and misery, is clear and imperative; and while the outward and ordinary means of salvation for those capable of being called by the Word are the ordinances of the gospel, — in accepting the Standards, it is not required to be held that any who die in infancy are lost, or that God may not extend his grace to any who are without the pale of ordinary means, as it may seem good in his sight."

Den Hollander ten gerieve, zullen we die 4 punten even vrij vertalen:

(1) "Dat ten opzichte van de leer der verlossing, zooals die geleerd wordt in de 'Standards' (d. w. z., de Westminster Confessie, G. V.) en daarmede overeenstemmende, de liefde Gods tot de geheele menschheid, de gave Zijns Zoons tot verzoening van de zonden der wereld, en het vrije aanbod van zaligheid aan menschen zonder onderscheid, op grond van Christus' volmaakte offerande — zaken zijn, die door deze Kerk van het allerhoogste belang geacht werden in het systeem der Evangelie-waarheden en nog steeds worden, en waaraan immer een voorname plaats dient gegeven te worden.

(2) "Dat de leer der Goddelijke besluiten, insluitende de leer der uitverkiezing tot het eeuwige leven, gehouden wordt in verband en in harmonie met de waarheid, dat God niet wil dat eenigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekeering komen, en dat Hij in een zaligheid voorzien heeft, die genoegzaam is voor allen, passend is bij allen, en aangeboden wordt aan allen in het Evangelie; en ook met de verantwoordelijkheid van een iegelijken mensch voor zijn handelwijze met het vrije en onbeperkte aanbod van eeuwig leven.

(3) "Dat de leer der totale verdorvenheid des menschen, en van zijn verlies van 'alle bekwaamheid des wils tot eenig goed de zaligheid verzellende,' niet gehouden wordt als inhoudende zulk een toestand zijner natuur, die tekort zou doen aan zijn verantwoordelijkheid onder de Wet en het Evangelie van Christus, of dat hij niet de twistende en stuitende werkingen van Gods Geest ervaart, of dat hij geen daden doen kan, die in welken zin ook goed zijn; ofschoon daden, die niet opkomen uit een vernieuwd hart, niet geestelijk goed of heilig zijn, — zooals die, welke de zaligheid verzellen."

We zullen ook nog even punt 4 vertalen:

(4) "Dat, hoewel niemand gezaligd wordt, dan alleen door het middelaarswerk van Christus en door de genade Zijns Heiligen Geestes, die werkt, wanneer Hij wil, waar Hij wil en hoe Hij wil; hoewel de plicht klaar en gebiedend is, om het Evangelie tot den heiden te zenden, die verzonken ligt in onkunde, zonde en ellende; en hoewel de uitwendige en gewone middelen ter zaligheid voor hen, die in staat zijn om door het Woord geroepen te worden, de geboden des Evangelies te zijn, — in het aanvaarden der 'Standards' wordt het niet geëischt te houden, dat zij, wie dan ook, die in hun jeugd sterven, verloren gaan, of dat God Zijn genade niet mag uitbreiden tot hen, die buiten het terrein der gewone middelen verkeeren, indien zulks Hem mocht behagen."

We zullen dit artikel met eenige opmerkingen besluiten.

Allereerst, een opmerking in verband met de zaak van deze zoogenaamde "Verklaring" zelf. Hierboven zeiden we, dat we met smart bemerkten, dat deze Verklarende Acte de Westminster Confessie niet *verklaart* doch wel verkracht.

Dit zal beaamd worden door een ieder liefhebber van het stoere, Gereformeerde belijden der vaderen. Indien zulk een liefhebber slechts éénmaal de Westminster Confessie las betreffende de bovenstaande 4 punten; en dan de bewuste Verklaring leest, zal hij of zij de handen ineen slaan van verbazing.

De droeve vraag komt op: waarom, indien men de Belijdenis niet langer wil, niet ridderlijk en open zoo gezegd?

Want, werkelijk, de Westminster Confessie weerspreekt in duidelijke taal dit geknoei der Schotsche Divines van 1879!

Om dit aan te toonen zullen we eenige aanhalingen vertalen en citeeren, die rechtstreeks het tegenovergestelde leeren van wat de Verklaring wil. En dan zullen we zien, dat het een klinkklare leugen is, wanneer de Verklaring zegt, dat zij "overeenstemmende is met de 'Standards'."

Aangaande Punt 1 (zie boven), zegt de Westminster Confessie:

Kap. I, paragraaf 1:

"Het behaagde God, in Zijn eeuwig voornemen, den Heere Jezus, Zijn eeniggeboren Zoon, te verkiezen en te verordineeren om te zijn: de Middelaar tusschen God en den mensch, de Profeet, Priester en Koning; het Hoofd en de Zaligmaker van Zijn kerk, de Erfgenaam aller dingen, en de Rechter van de wereld; aan Wien Hij *van alle eeuwigheid een volk gaf om Zijn zaad te zijn, en dat door Hem in den tijd verlost, geroepen, gerechtvaardigd, geheiligd, en verheerlijkt zou worden.*"

Paragraaf 5:

"De Heere Jezus heeft, door Zijn volmaakte gehoorzaamheid en Zelf-offerande, die Hij door den eeuwigen Geest Gode eenmaal opgeofferd heeft, ten volle het recht Zijns Vaders bevredigd, en heeft niet alleen verzoening, maar ook een eeuwige erfenis in het Koninkrijk der hemelen gekocht, *voor allen die Hem van den Vader gegeven zijn.*"

Paragraaf 8:

"*Aan die allen voor wie Christus de verlossing gekocht heeft,* past Hij haar ook toe en deelt Hij haar ook mede; *voor hen* biddende, en *aan hen* openbarende, in en door het Woord, de mysteriën der zaligheid; krachtdadig *hen bewegende* door Zijn Geest te gelooven en te gehoorzamen; en *hunne harten* regeerende door Zijn Woord en Geest . . . . " (Schuine letter van mij, G. V.)

'k Zou zeggen, dat commentaar hier overbodig is. Lees nu nog eens Punt 1 der Schotten en oordeel zelf.

Aangaande Punt 2 zegt de Westminster Confessie: Kap. III, Paragraaf 3 en 4:

"Door het besluit Gods, tot openbaring Zijner heerlijkheid, zijn sommige menschen en engelen voorbestemd tot eeuwig leven, en anderen voorverordineerd tot den eeuwigen dood."

"Deze engelen en menschen, zoo voorbestemd en voorverordineerd, zijn bijzonderlijk en onveranderlijk bestemd (designati), en hun getal is zóó zeker en begrensd, dat het noch vermeerderd noch verminderd kan worden."

Nadat Paragraaf 5 en 6 van de uitverkorenen handelen, gaat de Westminster Confessie voort in:

Paragraaf 7:

"Het behaagde God de rest der menschheid, overeenkomstig den onnaspeurlijken Raad Zijns willens, waardoor Hij barmhartigheid doet toekomen of weerhoudt naar Zijn welbehagen, tot glorie van Zijn souvereine macht over Zijn schepselen, voorbij te gaan, en hen te verordineeren tot oneer en toorn voor hunne zonden, tot prijs Zijner glorierijke gerechtigheid."

In allen ernst, lezer, vindt ge hier grond voor de leugen, dat "God in een zaligheid voorzag, die aangeboden wordt aan allen in het Evangelie"?

Aangaande Punt 3 zegt de Westminster Confessie: Kap. 6, Paragraaf 4:

"Uit deze oorspronkelijke verdorvenheid, waardoor we totaal afkeerig, onbekwaam en tegenovergesteld gemaakt zijn tot alle goed, en geheel genegen tot alle kwaad, komen voort alle dadelijke overtredingen."

Kap. 16, Paragraaf 7:

"Werken die door onwedergeborene menschen gedaan worden, ofschoon ze, wat dat aangaat, dingen mogen zijn, welke God gebiedt, en ten goeden gebruike, beide voor zichzelf en voor anderen; toch, omdat ze niet voortkomen uit een hart, dat door geloof gereinigd is, noch op rechte wijze, overeenkomstig het Woord gedaan worden, noch tot het rechte einde, dat is, tot Gods eer geschieden; zijn daarom zondig, en kunnen Gode niet behagen, of den mensch geschikt maken van God genade te ontvangen. En toch is het nalaten er van zondiger en Gode meer tot mishagen."

In de tweede plaats, merken we op, dat zulk geknoei in 't duister o! zoo gevaarlijk is voor het nageslacht.

De zoogenaamde "Verklaring" was, als 't ware, een uitgestoken hand naar andere Calvinistische kerken; een sirenengezang gelijk, om mee te galmen met het Gode-onteerende koor der menschvergoding, het malle minnelied der humaniteitsmania, hetwelk op het gebied der kerk in alle Pelagianisme en Arminianisme haar hoogst geluid doet hooren.

Dan klinkt dat wel liefelijk voor het oor des menschen, doch het is valsch, door en door valsch in de

hem zijn vonnis te hooren, doch ook de onschuldige, zelfs na het duidelijk gebleken is dat hij onschuldig is, moet ook verschijnen en de uitspraak hooren, in tegenwoordigheid van allen, dat hij vrij staat tegenover de wet, en dus geen straf zal ondergaan. En zoo is het nu ook tegenover de hemelsche Rechter. Beiden rechtvaardige en goddelooze zullen moeten verschijnen voor den rechterstoel, en gevonnisd worden. Doch dit boezemt geen vrees in bij de kinderen Gods, omdat ze immers zijn ingelijfd in Christus hun Hoofd, Die zich heeft vereenigd met Zijn volk, niet alleen toen Hij de Heilige Geest uitstortte, maar reeds toen Hij hun vleesch en bloed aannam, en in hun natuur worstelde tegen de machten van zonde en verderf en dood, en in *hun natuur* die machten overwon, zoodat Hij triomfantelijk ten hemel voer, en naar recht ontvangen heeft de eereplaats aan 's Vaders rechterhand. Wel worden wij dan in Hem ingelijfd door het geloof dat ons geschonken wordt door den H. Geest, doch dat neemt niet weg, dat Hij zich naar den eeuwigen raad Gods, verbonden heeft aan ons, naar lichaam en ziel, voor tijd en eeuwigheid, in leven en in sterven, in de vleeschwording. Zoo zich aan ons verbonden heeft, dat Hij in der eeuwigheid niet meer gescheiden kan of zal zijn van Zijn volk. In dien Christus nu aanschouwt *de Rechter* Zijn volk. Hij ziet ze nooit los van het Hoofd. Hij handelt met ze nooit als gescheiden van het Hoofd. Maar altijd als Hij Zijn volk ziet, ziet Hij meteen Zijn eeniggeboren Zoon. En zoo ook in Zijn richten. Als Hij Zijn volk richt, dan is dat altoos, als in Christus begrepen zijnde. Zijn richten nu, bij hun dood, en straks ook in den grooten dag des Heeren. Daarom juist is het de eenige troost van Gods kind, in leven en sterven, dat hij niet zijns zelfs is, maar het eigendom van zijnen getrouwen Zaligmaker Jezus Christus. Dus tot in alle eeuwigheden verbonden en begrepen in Christus Jezus.

Op grond hiervan, zegt dus de Belijdenis dat wij gelooven, "dat onze gelukzaligheid gelegen is in de vergeving der zonden om Jezus Christus' wil, en dat daarin onze rechtvaardigheid voor God begrepen is." Uit deze voorstelling zien we immers dat rechtvaardigmaking niet beteekent eene in den mensch aanwezig zijnde deugd of heiligheid, ook niet eene genadige schatting van God, waarbij Hij het volmaakte werk van den mensch voor volmaakt houdt; maar veeleer een rechterlijke daad, een daad waarbij de schuldige zondaar vrijgesproken, en verklaard wordt te zijn. De grond dezer vrijspreking kan dus nooit in onszelven worden gevonden. Ook niet straks in den dag der dagen. Ook dan zal het moeten zijn een belijden dat we in onszelven midden in den dood liggen, verdoemelijk voor God, daar we den ganschen tijd onzes levens hebben bedorven en elk oogenblik van ons bestaan op aarde, de schuld meerder hebben gemaakt; zoodat we voor de vierschaar Gods geplaatst, zullen moeten hooren: *verdoemd.* Neen, de grond van onze vrijspreking is en blijft eeuwig en alleenlijk de gerechtigheid van Christus. En begrepen zijnde in Christus, rekent God met ons als Hij rekent met den Christus. Christus heeft al de gehoorzaamheid volbracht, en God rekent met ons ook als hadden wij al de gehoorzaamheid der wet volbracht.

En dit houdt voor Gods kind dan in, dat hij geen schuld meer heeft, geen straf hem ooit zal treffen, geen verdoemenis hem ooit zal verschrikken, geen rechtspraak hem ooit zal veroordeelen. En zoudt ge daartegen nog antwoorden, dat ge nog zonden doet, dagelijks en elk oogenblik, zoodat uwe werken, waarmee ge ook in het gericht moet komen voor God, zonden die gedaan zijn na die ontvangene genade, dan antwoordt de Schrift, dat zooals uw persoon niet los van Christus kan worden gedacht, zoo ook kunnen uwe werken los van Christus' werk niet worden gedacht. Onze werken worden dan in Christus' werk begrepen. Zijne worsteling tegen de machten van hel en dood, is wezenlijk onze worsteling tegen die machten. Zijn dood is wezenlijk onze dood, Zijne gehoorzaamheid is wezenlijk onze gehoorzaamheid. Zijne betaling der schuld is onze betaling der schuld.

Dan kan er nog wel zonde op zonde gestapeld zijn, dan mag er allerlei beschuldiging worden ingebracht tegen de uitverkorenen Gods, beide door Satan, onze eigene conscientie, of ook door anderen, het is en blijft naar het woord onzer belijdenis dat wij daarom "dit fondament altijd vasthouden, God al de eer gevende, ons vernederende en bekennende zoodanig als wij zijn, zonder iets van onszelven of van onze verdiensten te vermeten, steunende en rustende op de gehoorzaamheid van den gekruisten Christus alleen, welke de onze is wanneer wij in Hem gelooven." Daarom is onze rechtvaardigmaking met het oog op de gehoorzaamheid van Christus een daad van onkreukbaar, goddelijk recht, en met het oog op ons is zij een daad van eeuwig te prijzen gunst. En deze rechtvaardigmaking van Christus wordt dan eerst door ons ervaren en geproefd wanneer we in Hem, d. i., in Christus zijn ingelijfd door het geloof. Want door het geloof zijn we gerechtvaardigd, Rom. 5:1. Allen die het geloof hebben, onverschillig in welke mate, zijn rechtvaardigheid Gods in Hem, de jonge kinderen zelfs niet uitgesloten. En dit is inderdaad de vaste en volkomene vertroosting der kinderen Gods. Zij behoeven niet "gelijk onze eerste vader Adam, al bevende zich met vijgebladeren te bedekken"; want hunne zonden zijn vergeven, hunne overtredingen zijn bedekt, door de gerechtigheid van Christus, die de hunne is, *omdat zij door het geloof van Christus zijn,* en leden van Zijn lichaam.

En uit die vergeving vloeit de tweede weldaad der rechtvaardigmaking voort, namelijk, dat de gerechtvaardigde ook recht heeft op het eeuwig leven, en dat metterdaad zal ontvangen. Zooals het werk van Christus den uitverkoren zondaar wordt toegerekend, zoodat de gehoorzaamheid en de verzoening van Christus zijn verzoening en gehoorzaamheid wordt gerekend, zoo ook dat rijke loon dat Christus ontving is zijn loon. Dat kind Gods, dat gerechtvaardigd is, heeft recht op den

hem zijn vonnis te hooren, doch ook de onschuldige, zelfs na het duidelijk gebleken is dat hij onschuldig is, moet ook verschijnen en de uitspraak hooren, in tegenwoordigheid van allen, dat hij vrij staat tegenover de wet, en dus geen straf zal ondergaan. En zoo is het nu ook tegenover de hemelsche Rechter. Beiden rechtvaardige en goddelooze zullen moeten verschijnen voor den rechterstoel, en gevonnisd worden. Doch dit boezemt geen vrees in bij de kinderen Gods, omdat ze immers zijn ingelijfd in Christus hun Hoofd, Die zich heeft vereenigd met Zijn volk, niet alleen toen Hij de Heilige Geest uitstortte, maar reeds toen Hij hun vleesch en bloed aannam, en in hun natuur worstelde tegen de machten van zonde en verderf en dood, en in *hun natuur* die machten overwon, zoodat Hij triomfantelijk ten hemel voer, en naar recht ontvangen heeft de eereplaats aan 's Vaders rechterhand. Wel worden wij dan in Hem ingelijfd door het geloof dat ons geschonken wordt door den H. Geest, doch dat neemt niet weg, dat Hij zich naar den eeuwigen raad Gods, verbonden heeft aan ons, naar lichaam en ziel, voor tijd en eeuwigheid, in leven en in sterven, in de vleeschwording. Zoo zich aan ons verbonden heeft, dat Hij in der eeuwigheid niet meer gescheiden kan of zal zijn van Zijn volk. In dien Christus nu aanschouwt *de Rechter* Zijn volk. Hij ziet ze nooit los van het Hoofd. Hij handelt met ze nooit als gescheiden van het Hoofd. Maar altijd als Hij Zijn volk ziet, ziet Hij meteen Zijn eeniggeboren Zoon. En zoo ook in Zijn richten. Als Hij Zijn volk richt, dan is dat altoos, als in Christus begrepen zijnde. Zijn richten nu, bij hun dood, en straks ook in den grooten dag des Heeren. Daarom juist is het de eenige troost van Gods kind, in leven en sterven, dat hij niet zijns zelfs is, maar het eigendom van zijnen getrouwen Zaligmaker Jezus Christus. Dus tot in alle eeuwigheden verbonden en begrepen in Christus Jezus.

Op grond hiervan, zegt dus de Belijdenis dat wij gelooven, "dat onze gelukzaligheid gelegen is in de vergeving der zonden om Jezus Christus' wil, en dat daarin onze rechtvaardigheid voor God begrepen is." Uit deze voorstelling zien we immers dat rechtvaardigmaking niet beteekent eene in den mensch aanwezig zijnde deugd of heiligheid, ook niet eene genadige schatting van God, waarbij Hij het volmaakte werk van den mensch voor volmaakt houdt; maar veeleer een rechterlijke daad, een daad waarbij de schuldige zondaar vrijgesproken, en verklaard wordt te zijn. De grond dezer vrijspreking kan dus nooit in onszelven worden gevonden. Ook niet straks in den dag der dagen. Ook dan zal het moeten zijn een belijden dat we in onszelven midden in den dood liggen, verdoemelijk voor God, daar we den ganschen tijd onzes levens hebben bedorven en elk oogenblik van ons bestaan op aarde, de schuld meerder hebben gemaakt; zoodat we voor de vierschaar Gods geplaatst, zullen moeten hooren: *verdoemd.* Neen, de grond van onze vrijspreking is en blijft eeuwig en alleenlijk de gerechtigheid van Christus. En begrepen zijnde in Christus, rekent God met ons als Hij rekent met den Christus. Christus heeft al de gehoorzaamheid volbracht, en God rekent met ons ook als hadden wij al de gehoorzaamheid der wet volbracht.

En dit houdt voor Gods kind dan in, dat hij geen schuld meer heeft, geen straf hem ooit zal treffen, geen verdoemenis hem ooit zal verschrikken, geen rechtspraak hem ooit zal veroordeelen. En zoudt ge daartegen nog antwoorden, dat ge nog zonden doet, dagelijks en elk oogenblik, zoodat uwe werken, waarmee ge ook in het gericht moet komen voor God, zonden die gedaan zijn na die ontvangene genade, dan antwoordt de Schrift, dat zooals uw persoon niet los van Christus kan worden gedacht, zoo ook kunnen uwe werken los van Christus' werk niet worden gedacht. Onze werken worden dan in Christus' werk begrepen. Zijne worsteling tegen de machten van hel en dood, is wezenlijk onze worsteling tegen die machten. Zijn dood is wezenlijk onze dood, Zijne gehoorzaamheid is wezenlijk onze gehoorzaamheid. Zijne betaling der schuld is onze betaling der schuld.

Dan kan er nog wel zonde op zonde gestapeld zijn, dan mag er allerlei beschuldiging worden ingebracht tegen de uitverkorenen Gods, beide door Satan, onze eigene conscientie, of ook door anderen, het is en blijft naar het woord onzer belijdenis dat wij daarom "dit fondament altijd vasthouden, God al de eer gevende, ons vernederende en bekennende zoodanig als wij zijn, zonder iets van onszelven of van onze verdiensten te vermeten, steunende en rustende op de gehoorzaamheid van den gekruisten Christus alleen, welke de onze is wanneer wij in Hem gelooven." Daarom is onze rechtvaardigmaking met het oog op de gehoorzaamheid van Christus een daad van onkreukbaar, goddelijk recht, en met het oog op ons is zij een daad van eeuwig te prijzen gunst. En deze rechtvaardigmaking van Christus wordt dan eerst door ons ervaren en geproefd wanneer we in Hem, d. i., in Christus zijn ingelijfd door het geloof. Want door het geloof zijn we gerechtvaardigd, Rom. 5:1. Allen die het geloof hebben, onverschillig in welke mate, zijn rechtvaardigheid Gods in Hem, de jonge kinderen zelfs niet uitgesloten. En dit is inderdaad de vaste en volkomene vertroosting der kinderen Gods. Zij behoeven niet "gelijk onze eerste vader Adam, al bevende zich met vijgebladeren te bedekken"; want hunne zonden zijn vergeven, hunne overtredingen zijn bedekt, door de gerechtigheid van Christus, die de hunne is, *omdat zij door het geloof van Christus zijn,* en leden van Zijn lichaam.

En uit die vergeving vloeit de tweede weldaad der rechtvaardigmaking voort, namelijk, dat de gerechtvaardigde ook recht heeft op het eeuwig leven, en dat metterdaad zal ontvangen. Zooals het werk van Christus den uitverkoren zondaar wordt toegerekend, zoodat de gehoorzaamheid en de verzoening van Christus zijn verzoening en gehoorzaamheid wordt gerekend, zoo ook dat rijke loon dat Christus ontving is zijn loon. Dat kind Gods, dat gerechtvaardigd is, heeft recht op den

naam van kind Gods, heeft recht om te wonen in het huis des Vaders, heeft recht ook op de eeuwige, heerlijke erfenis, die onverderfelijk, onbevlekkelijk en onverwelkelijk bewaard wordt voor hem in de hemelen. Want Gods kind wordt in Christus gerekend als in de volste harmonie zijnde met de reinheid van Gods wet en wil, zoo volkomenlijk als hadde hij nooit zonde gedaan, nooit schuld gehad, en altoos Gods wil gedaan. En dit alles uit genade. Want voorwaar, Gods kinderen zullen het belijden, "indien we voor God verschijnen moesten, steunende en rustende op onszelven, of op eenige andere schepselen, hoe weinig het ook ware, wij moesten helaas verslonden worden." Nu wij echter op de gerechtigheid van God in Jezus Christus mogen steunen en leunen, nu mogen die kinderen juichen: er is geene verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn; want het is God die rechtvaardig maakt. Wie is het dan die verdoemt? Christus is het die gestorven is, ja wat meer is, die ook opgewekt is, tot onze rechtvaardigmaking, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt. En Zijn gebed, dat volmaakt is, wordt eeuwiglijk verhoord.

L. Vermeer

I BELIEVE IT

You ask me why I'm happy—
Why I'm singing all the day,
Why I smile at tribulations
That would hinder or dismay:
'Tis because the Savior promised
To be with me all the way—
And I believe it!

You ask me why the burdens
Of the world cannot oppress—
Why the many cares and trials
That I meet cannot distress:
'Tis because the Savior promised
To be with me, and to bless,
And I believe it!

You ask me how I hope to meet
The loved ones gone before
In a bright and glad tomorrow,
On a fair eternal shore:
'Tis because the Savior promised
Love and life forevermore,
And I believe it!

Vrede onder ons kruis is alleen te verkrijgen bij het kruis.

Moses' Faith

Thus did Moses refuse to be called the son of Pharaoh's daughter. This refusal consisted in a firm resolve to disown his adoption and the treasures of Egypt — riches, honor and glory — that went with it. Its other side was a resolve to own his brethren together with their affliction and their God.

His brethren were the people of God by reason of the covenant which He had made with Abraham. He joined himself to them and was thus ready to partake of the evils to which they were now subjected. He would bear their reproach rather than enjoy the pleasures of sin for a season. These pleasures were the things that were his in virtue of his being the son of Pharaoh's daughter, the honor and riches that went along with this state of sonship. They are called the treasures of sin because they could be retained and enjoyed only if he kept himself to the court of Pharaoh and thus would disown his kinsmen and their God. Arrayed on the one side was his adoption and treasures. If he owned his people he had to suffer with them affliction. The two could not be separated. If he chose the treasures of Egypt, he had to keep himself to Pharaoh's daughter and to Egypt and all that was Egyptian including the persecution that Pharaoh had instituted against God and his people. These could not be disjoined and the one taken to the exclusion of the other. He must pit himself against God or Pharaoh. He could not be friends with both no more than he could serve two masters. Pharaoh was darkness and God is light. In Him there is no darkness at all. He therefore had to choose. Choosing Egypt's treasures would be to pit himself against God and to join Egypt in afflicting his brethren. There was a clash of interests here and from the point of view of Pharaoh's wicked consciousness a struggle for supremacy between Pharaoh and God; and the bone of contention was God's people. Pharaoh's wicked disposition found expression in his taunt, "Who is the Lord." Moses therefore had to choose.

And he chose his kinsmen. Apparently a choice of abject foolishness. For affliction would now be his portion and the treasures of Egypt would be lost to him. But he was a child of grace and a man of faith. He understood therefore that the reproach of his brethren was the reproach of Christ and therefore greater riches than the treasures of Egypt. For bound up with this reproach was the reward — life eternal; and with the treasures of Egypt went death, eternal hell. And unto the reward he had respect; for he had faith. Now faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen. When there is faith the things of the Spirit — the recompense of the reward — take on substance, rise before the eye as the sole blessed reality and thus become the things hoped for. To the man with faith, the things not seen

become as real as the things seen. Therefore faith is the evidence of things not seen. And Moses had faith. He made the right choice. By grace he chose to be God's hand for the deliverance of them. That he knew himself as having been selected by Heaven for this task, we gather from the apology of Stephen. In the record of this apology there occurs a statement that reads: "For he supposed that his brethren would have understood how that God by his hand would deliver them." So he went out unto his brethren, and looked on their burdens. How the sight of these burdens stirred him. Surely it was now time for the Lord to act. He, Moses, was willing and capable. And his brethren groaned by reason of their burdens. What was the Lord waiting for? He felt certain that his brethren had placed the correct and desired construction upon the visit that he now payed them, had understood that through this visit he was saying to them, 'My brethren, I am one of you. I have cast myself with your lot. See in me the promised deliverer. Receive me and rejoice.' And he thought that they had silently accepted him.

But he was due for a sore disappointment. He spied an Egyptian smiting a Hebrew. A fierce indignation swept over his soul; for was not that Hebrew one of his brethren? Looking this way and that way (for with all his fervor he was still cautious, but it was the caution of fear for as yet he had no calling) and seeing no one, he slew the Egyptian and hid him in the sand; for Pharaoh must not know of this. Satisfied that by this deed he has securely tied his brethren to his person and that they as a matter of course accepted him as their deliverer and judge, he goes his way. He went out a second day and to his amazement saw two of his brethren strive together. This will not do, he thought. I will investigate the matter, place the blame where it belongs and rebuke him in the wrong. Hastily he begets himself to the scene of contention, with the thought that he would be told to mind his very own business far from his mind. It does not take him long to detect the one at fault. He says to him in an authoritative tone and with considerable heat, it may be, "Wherefore smitest thou thy fellow?" Instantly the one rebuked replies, "who made thee a prince and judge over us? Intendest thou to kill me, as thou killedst the Egyptian?" The curt reply takes Moses by surprise. A feeling of astonishment mingled with great disappointment overwhelms his soul. Would not his brethren understand? Were they not yearning for deliverance? Is this their attitude? Did they not want him — him, Egypt's prince who had furnished them with the undisputed evidence that he esteemed their afflictions greater riches than the treasures of Egypt? Did they refuse to esteem his choice? "Intendest thou to kill me . . . . " What manner of speech was that! Moses would not kill him. The one rebuked was mocking. The remark was meant as a sneer. Are they then capable of making sport of him their deliverer who loved them better than life? Did this mocking, jeering reply mirror the hearts of them all? What had he said? Who made thee a prince and judge over us? Indeed! Who had? It now must have occurred to Moses that no one had but himself. A self-appointed judge! So he must have now risen before his eye. Small wonder they were making sport of him.

"As thou killedst the Egyptian." These words frighten Moses, because he was a self-appointed judge. The deed was then known, had passed from tongue to tongue and had reached the ears of Pharaoh. And he sought to slay Moses. And Moses fled for he was a self-appointed judge, a deliverer as yet without a calling and thus without the conviction that the Lord had sent him and was with him. It can be expected therefore that he fled.

Yet this flight was at once an act of faith: "By faith he forsook Egypt, not fearing the wrath of the king, for he had endured as seeing him who is invisible," Heb. 11:27. Not fearing the wrath of the king, he fled. There is nothing paradoxical in this. Having slain the Egyptian, two courses lied open to him. He could immediately have gone to Pharaoh and explained to him that the deed was entirely without significance, merely the ebullition of a sudden, meaningless passion, which the king must not take to heart. Fearing the wrath of the king, he could have sought to reassure him by some such kind of speech. Instead, Moses fled and thus served notice to the king that his act had real meaning indeed, this meaning, that he had broken with Egypt and cast his lot with his brethren. Such was indeed the speech of his failure to immediately proffer the king an explanation. This was understood by the Egyptian monarch. Moses must die. By fleeing he added insult to injury. The act was that of a rebel defying authority. The king in his wrath could have pursued after him and demanded his extradition. Of this Moses was fully aware. But this wrath he feared not; for he had faith. But as yet he had no calling, and therefore acted upon his own initiative, and thus had overshot the mark. This he now felt. The thing for him to do therefore was to take himself out of Egypt. Remaining, he would be needlessly jeopardizing his life and thus tempting the Lord. His duty, at this juncture, therefore lied in flight. So the Lord again gets His way with him. He was not yet meet for the Master's use.

G. M. O.

BYRON CENTER AND HUDSONVILLE

Mr. R. Schaafsma will be in Byron Center and Hudsonville, during the month of October, in behalf of the Standard Bearer.